

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 7/2023

Červenec + Srpen 2023

Když řeknete výlet

Rodinný výlet je jako multižánrový filmový festival: zažijete dobrodružství, romantiku i detektivku, komedii a možná i horor. Ať už se stane cokoli, jedna věc by se rozhodně stát neměla.

Opakuje se to každý rok. Na začátku prázdnin se téměř ve všech médiích dočteme, jak zvládnout přechod z pracovního rytmu do relaxační zóny. Důvodem je napětí a zvýšený počet partnerských či rodinných konfliktů, kdy vnitřní přeformátování z náročného pracovního života na život s minimem povinností chvíli trvá. Pro jednu člověk nefunguje jako tlačítko ON/OFF, nelze vypnout jedno a hned zapnout druhé. Naštěstí by si jinak nedokázal užít stav, kdy jím prochází a postupně zjišťuje, že zapouští kořeny v nové situaci, která pro něj znamená odpočinek.

Předpokládejme tedy, že roli usmiřovatele prázdninových stresů už za Katolické noviny (v našem případě *Farní zpravodaj*) splnila jiná média a že vy, milí čtenáři, začínáte být nebo už jste v tom správném rozpoložení. My se nyní soustředíme na zlatý okamžik, kdy do harmonické klimatizované atmosféry prázdninových pokojů vybavených kvalitní wi-fi pronikne jako blesk z čistého nebe otázka: Nepojedeme na výlet?

Dobrodružství

„V dnešním světě je velkým požehnáním mít zdravou rodinu, v níž jsou oba rodiče schopni poskytnout svým potomkům potřebnou péči, ochranu,

porozumění, důvěru a lásku. Rodinu, ve které má dítě nejen dostatek podnětů, ale i povinností, které ho formují a učí zodpovědnosti,“ říká psychoterapeutka Jitka Prevendárová. Výlet je opravdu skvělý způsob, jak vytvářet pozitivní podněty a zároveň prohlubovat vztah k odpovědnému plnění povinností. „Pracovní návyky jsou pro vývoj dětí velmi důležité. Stejně tak využití volného času k výletům a sportu. Právě zdravý životní styl rodičů je předpokladem pro to, aby si ho děti osvojily. Ty, které byly od útlého věku pravidelně vedeny k pobytu venku, berou společné aktivity jako samozřejmou součást života,“ připomíná psychoterapeutka. Rodina dobře funguje, když jsou rodiče pro děti přirozeným vzorem, a pokud rodina dobře funguje, je velká šance, že se výlet vydaří a promění se ve společné dobrodružství.

Romantika

Táta je obvykle ten, kdo vymýšlí cíle, ale nebere v úvahu praktičtější záležitosti; maminka v rodině může jeho vysněné představy vydestilovat do realističtějších

podmínek. Radí Jitka Prevendárová: „Plánování a příprava výletu je obvykle na jednom členu rodiny, ale je lepší, když se zapojí všichni. Dejte dětem přiměřené úkoly a nezapomeňte je za jejich splnění pochválit. Počítejte s tím, že čím jsou děti menší a rodina početnější, tím je příprava náročnější.“

Táta myslí na krásný výhled z Kriváně, ale máma ví, že nejmladší Miška dostane puchýř hned po první zatáčce na Štrbském plese. Teprve když jsou oba v souladu, když si navzájem přiznají své přednosti i argumenty, nastane ta správná startovní „chemie“. Ta však jen odráží hlubší manželské pouto, v němž má své místo jak každodennost, tak romantika. Bohužel někdo je o tyto chvíle věčně ochuzen, jak přiznává psychoterapeutka: „Ve své terapeutické praxi se setkávám s dětmi, které s rodiči nechodí často na výlety, dokonce je ani nesmějí vidět, i když po tom touží. Jejich rodiče jsou rozhádání, někteří jsou rozvedeni a jiní prostě nejsou, protože zmizeli ze života dítěte dříve, než přišlo na svět.“

Detektivka

Zjistit, jaký by mohl být nejlepší výlet pro rodinu, může někdy vypadat jako detektivka. Ale je to mnohem jednodušší, než se zdá. „V předškolním a mladším

školním věku se děti přirozeně těší na každý výlet s rodiči, pokud s nimi mají dobrý vztah. Radost je mnohem větší, pokud jim rodiče svěří část přípravných prací. Myslím, že každé dítě může dostat úkol odpovídající jeho věku a schopnostem. Náročnější výlety jsou také příležitostí k prozkoumání vlastních hranic, zejména pro chlapce jsou výzvou a dobrodružstvím, na které se nezapomíná. V pubertě a dospívání se radost z rodinných výletů poněkud vytrácí. Dospívající se snaží osamostatnit, a proto je více přitahuje kontakt s vrstevníky než s rodiči. Často reagují odmítavě a znuděně, když jim rodiče navrhnou třeba i zajímavý společný program. Tomu lze předejít, pokud se dospívající může zapojit do výběru, plánování a organizace rodinné akce. V dospělosti získávají vzpomínky na společné chvíle strávené s rodiči opět své kouzlo a často patří k těm nejkrásnějším,“ říká Jitka Prevendárová. Tahat předškoláky za hezkého počasí do muzea je asi špatný nápad, vzít je na zříceninu hradu a pak s nimi na nedaleké louce zakopat „fotbálek“ může být vhodnější, naplánovat pro středoškoláka poznávací výlet do Levoče je fajn, stejně jako jít s dospělými dětmi vhodnou hřebenovku. Na internetu najdete spoustu inspirace a informací, ale každá rodina je jedinečná. Nikdo za vás nedokáže lépe posoudit její limity a možnosti; pokud to nedokážete vy, pak je něco špatně. A pokud se snažíte, i za cenu chyb, pak jste na správné cestě.

Komedie

„Pokud něco nejde podle plánu, nenechte si tím vzít dobrou náladu. Když zjistíte, že turistická atrakce, kterou jste chtěli navštívit, byla právě zavřena,

berte to s rezervou. S počasím také nic nenaděláte, a tak si připravte několik variant vašeho společného dne. Pokud se rozhodnete pro náročnější túru, myslete na ty, kteří jsou méně fyzicky zdatní. Netahejte je za sebou a nenuťte je k výkonům, které jsou nad jejich síly,“ doporu-

ručje Jitka Prevendárová. Humor dokáže opravdu často otočit obtížnou situací o 180 stupňů. Samozřejmě byste při pěší turistice měli dbát na plánovanou vzdálenost a průměrnou rychlost chůze kolem 5 km/h, plus zastávky – při návštěvě kulturních institucí nebo koupaliště, otevírací dobu a sledovat počasí. Ale znáte to, kdyby život nepřekvapoval, nebyl by to život. A nechat se překvapovat životem, ať už nám na výletě zkříží cestu cokoli, znamená přijmout svou roli i ve chvílích, kdy nejde o charakterního herce s osudovou vráskou na čele, ale o obyčejnou komediální postavu...

Horor

A je to tady; moje matka má v lýtku kousanec – klíště. Vyděšené děti shluknuté kolem její nohy sledují každý pohyb tohoto zákeřného parazita. Přichází na pomoc: táta. Panika dětí stoupá. Otec totiž drží pinzetu. Varuje své potomky, že žádné vytáčení – má na mysli klíště, ne rodiče, které potomci vytáčí mnohokrát, než dosáhnou dospělosti. Klíště je pak odstraněno. Tatínek upozorňuje, že dobrá je i namydlená vata. Všichni si oddechnou. Hororová scéna končí, ale následný rozhovor je po uvolnění o to srdečnější. „Berte výlet jako skvělou příležitost pro partnerské rozhovory a rozhovory rodičů s dětmi, na které v návalu každodenních povinností není dost času. Zaměřte se více na pochvalu a ocenění než na kritiku. Ostatní členové rodiny to jistě ocení. A na druhou stranu nezapomeňte: Neberte na výlet ty členy rodiny, kteří to výslovně odmítají a museli byste je hodně přemlouvat. Pokud s vámi dítě nechce jet, prozkoumejte jeho důvody, ale netlačte na něj. Raději ho nechte pod dohledem například prarodičů, než abyste museli snášet jeho negativismus po celou dobu výletu. Dejte dětem na výběr, možná zatouží po přítomnosti rodičů a společném výletu,“ doporučuje Jitka Prevendárová.

Filmoví kritici kdysi psali: Nejhorší film je nudný film. Když jede rodina na výlet a dojde k hádce, nevádí, stejně to za chvíli přejde, vždyť dojde ke smíření; špekáčky spadnou z klacků do ohně, nevádí, máme zabalenou paštiku; synovi teče z batohu po zádech čaj, nevádí, není oslazený; moje moudrá dcera si nedala říct a málem si uřízla prst otcovou dýkou při krájení rajčat, máme leukoplast; zabloudili jsme a začíná pršet, dáme hlavy dohromady... Na výletě se pořád něco děje, a i když to možná neprobíhá úplně podle vašich

představ, nechte to být, protože je jen jedna věc, která se nesmí stát: nuda. Pokud totiž nuda nastane, příště už nikoho z klimatizované místnosti a od herní konzole nedostanete. Skutečně epickým zážitkem z rodinného výletu je vedle spousty fotografií pravděpodobně to, když dříve či později zjistíme, že největším objevem byla naše vlastní rodina. Jak uzavírá Jitka Prevendárová: „Důležité jsou fotografie, které nám připomínají prožité chvíle. Ale to nejdůležitější, co by si měl každý z cesty odvézt, je dobrá nálada, pocit sounáležitosti, hluboký klid a mír v duši s přijetím veškeré krásy, která se kolem nás vytvořila.“

(podle KN)

Na dovolené s Bohem

Člověka tvoří trojúhelník: tělo, duše, duch. Všechny tyto tři oblasti mají mít i během dovolené naši *all inclusive* péči.

Před nějakou dobou se vídeňský arcibiskup kardinál Christoph Schönborn zamýšlel nad tématem prázdnin a dovolených. Jít na prázdniny či hledat rekreaci je uměním a podle kardinála zůstává otázkou, zda jsme na toto umění nezapomněli. Strávit pokud možno napínavé prázdniny se podle kardinála stalo jakousi nutností, aby se o tom později mohlo povídat. Jak to však vlastně s dovolenou je v Božích očích? Jak se má křesťan k tomuto období postavit?

Co na naše dovolené říká Bůh?

Sledujíc život kolem nás a naše pracovní tempo by se nám mohlo zdát, že Bůh

nás sem poslal jen neustále pracovat. Abychom si v potu tváře vydělávali na svůj chléb a uživili sebe a své blízké. Navíc jakýkoliv odpočinek si nejednou spojujeme s určitou formou lenosti. Ta patří mezi sedm hlavních hříchů a takovému něčemu se přece musíme z dálky vyhýbat. Avšak již v první knize Bible – Genesis čteme:

„Sedmý den Bůh skončil svá díla, která učinil. A sedmý den odpočíval od všech děl, která učinil. I požehnal sedmý den a zasvětil ho, neboť v něm odpočíval od všech děl“ (Gn 2,2-3). Bůh stvořil svět a pak si odpočinul. Dal nám tím příklad, který ještě posiluje výzvou svému lidu v Knize Exodus: „Šest dní budeš pracovat, v sedmý den zachováš sobotu, abys odpočinul tvůj býk a osel a odpočinul syn tvé nevolnice a cizinec“ (Ex 23,12).

Bůh touží, abychom odpočinek dopřáli nejen sami sobě, ale i ostatním, dokonce i svým zvířatům. Mohli bychom to ještě vyšperkovat Matoušovým evangeliem, kde v 11. kapitole Ježíš říká: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mt 11,28). Bůh touží, abychom našli odpočinek. On sám je tím, který ho do našeho života přináší. Mohli bychom se však ptát: „Jaký je vůbec důvod, abychom přerušili práci a jeli na dovolenou?“ Našel jsem několik argumentů k povzbuzení k jetí na dovolenou.

SEDM DŮVODŮ, PROČ JET NA DOVOLENOU:

1. Vzbuzuje to v nás obdiv

V Knize Genesis, když čteme o stvoření světa, vždy na konci dne je napsáno: „A Bůh viděl, že je to dobré.“ Vyvolává to ve mně představu nejen spokojenosti „z dobře vykonané práce“, ale i radost z pohledu na to, co Bůh v daný den stvořil. Myslím si, že pocít spokojenosti a radosti, ba, nebojím se říci, až nebe v nás nejednou vyvolává pohled na přírodní úkazy, které můžeme na svých cestách obdivovat.

Když člověk sleduje všechnu tu krásu, jestli ho to nevede nejednou i k vděčnosti Bohu? Zároveň to vyvolává i zájem a péči. Papež František to vyjádřil v encyklice *Laudato si*: „Pokud přistupujeme k přírodě a k životnímu prostředí, aniž bychom byli otevření pro úžas a údiv, pokud už nemluvíme o svém vztahu ke světu jazykem bratrství a krásy, naše postoje budou postoji vládce, spotřebitele nebo obyčejného uživatele přírodních zdrojů, který není schopen stanovit hranice svým okamžitým zájmům. Naopak, pokud se cítíme intimní spojení se vším, co existuje, spontánně z toho vyplyne střídmost a péče.“

2. Posiluje rodinu

Asi všichni známe výrok lišky v Malém princí: „Čas, který jsi ztrácel pro svou

růži, činí tvou růži tak důležitou.“ Bůh sám je Bohem vztahů mezi Otcem, Synem a Duchem Svátým a my jsme stvořeni k jeho obrazu. On sám nás povolává do vztahů, zvláště do vztahu rodinného. Kolikrát v našem pracovním tempu opravdu nemáme dostatečný čas na sebe, natož na své blízké? Kolik rodin se muselo

rozejít za prací a právě ten čas dovolené jim dává možnost být spolu. Bylo by nemoudré, kdybychom čas, který dostáváme jako dar, neprožili s těmi, které nám sám Bůh dal jako dar.

3. Rozšiřuje vzdělání

Přímo bychom to asi tak nepojmenovali, čas dovolené je však pro mnohé příležitostí rozšířit si své poznání. Na mnoha výletech přitažlivým způsobem pokračujeme v poznávání světa a dějin, které se nás dotýkají nebo které formovaly naše předky. Navštěvujeme hrady, zámky, historické památky. Mnozí z nás právě v této době více než kdy jindy sahají po knize. Je až nakažlivé, když vidíme, jak lidé ležící na pláži otevírají jednu knihu za druhou. Zmíním osobní zkušenost: u jedné pláže jsem našel knihovničku, ve které jste mohli přečtenou knihu zanechat pro jiné a kdykoliv si jakoukoli z nabízených knih vzít a přečíst.

4. Je formou evangelizace

Turismus představuje příležitosti i pro evangelizační misi Církve. „Není nic opravdu lidského, co by nenašlo ozvěnu v jejich srdcích,“ čteme v dokumentech Druhého vatikánského koncilu (*Gaudium et spes* 1). A svatý Pavel v Listě Kolosanům píše: „Cokoli děláte, dělejte z duše jako pro Pána, a ne pro lidi.“ (Kol 3, 23). Tak jako si my všímáme jiných, tak si všímají i oni nás. Přiznejme si – nezařazujeme se nejednou jen podle země, ze které jsme přišli, podle jazyka, kterým mluvíme, či podle náboženství, které lze někdy snadno rozpoznat – třeba skrze řetízek s křížkem, který nosíme? Nebo není i pro nás výzvou hodnocení, které se dostalo prvním křesťanům od Židů: „Podívejte, jak se milují“?

5. Pomáhá poznat bratra

V poselství papeže Jana Pavla II. k 25. světovému dni turismu čteme: „Největším principem, kterým se má řídit lidské soužití, je respektování důstojnosti každého člověka, který je osobou stvořenou k Božímu obrazu, a proto je naším bratrem.“ Kdysi jsme psali do zemí bývalého SSSR a „povinně“ si hledali přátele. Dnes jsme díky různým sociálním sítím propojeni s celým světem. Mnohým z nás přicházejí žádosti o přátelství, zvláště po dovolených a chvílích strávených spolu. Ten, kdo byl před dovolenou cizincem, se najednou stal „bratrem“. Kolika se i díky cestování otevřely nejen oči, ale i srdce pro druhé.

6. Vzbuzuje solidaritu

Jak čteme v poselství papeže Jana Pavla II. k 24. světovému dni turismu: „Cestováním poznáváme různá místa a situace, respektive zjišťujeme, jak velký je rozdíl mezi bohatými a chudými zeměmi. Všude, ale především v rozvojových zemích, se návštěvníci a turisté nemohou vyhnout kontaktu s bolestnou realitou bída a hladu.“ Tato zkušenost nás nemá přivést k izolování od takových míst a lidí a žít si na jakémsi, jak to papež nazývá, „šťastném ostrově“. Naopak, takové poznání nás má vést udělat i něco víc. Má být nejen pohnutkou na upřímnou a reálnou snahu pochopit druhé, ale vést i ke konkrétním gestům solidarity.

7. Nevybraná dovolená

I přes tyto skutečnosti, které v nás mohou a mají povzbudit chuť pravidelně jezdit na dovolenou, se nejednou setkáváme s tím, že si mnozí dovolenou nevyberou. Argumentů, proč neodpočívali, mívají nepočítaně. Nezapomeňme však, že sám Bůh nastavil dny v našem životě tak, abychom nejen pracovali, ale stihli i obdivovat jeho krásu. K tomu je třeba přidat i tvrzení výzkumů na toto téma: potvrzují, že zaměstnanci, kteří si čerpají dovolenou, jsou v práci produktivnější než ti, kteří ji nemají. Využívání dovolené dokonce vede k vyšší spokojenosti s prací. A kdo by nechtěl, aby se jeho práce zlepšila?

Parta na dovolenou

Nedávno jsem četl příběh, ve kterém jednoho kněze pozval jiný kněz do Las Vegas. Změnil se mu však program, proto musel pozvání odmítnout. Nabídl zvoucím knězi, aby si našel jiného spolucestujícího nebo jel sám. Ten mu však odpověděl, že do Las Vegas nikdy nepůjde sám. Zná se a ví, že toto místo s různými pokušeními by sám ne-zvládl. Tento příběh nás vybízí k tomu, abychom se u tématu dovolená zastavili i u otázky: S kým je dobré jet na dovolenou?

Všichni dobře víme, že parta, se kterou jsme, nás někdy umí silně ovlivnit. Bylo by proto moudré, abychom se před plánováním dovolené nezapomněli zamyslet i nad tímto důležitým faktem. Máme-li kolem sebe lidi vyznávající tytéž hodnoty a toužící po stejných ctnostech, dá se předpokládat, že čas s nimi nebude jen relaxem, ale i potvrzením či oceněním našich dosavadních snažení. Tomu můžeme pomoci třeba i tím, že si už předem zjistíme, kde je nejbližší kostel a kdy jsou tam mše svaté. I stará moudrost přece říká: „Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá.“

Velmi rád přitom vzpomínám na dovolenou s jednou mladou rodinou. Nejenže nám bylo veselo, zároveň jsem měl možnost zblízka sledovat a zažívat lásku, trpělivost i obětavost mých vrstevníků, které si Bůh povolal do manželství. Jsem jim vděčný nejen za jejich důvěru, že mě pozvali s sebou, ale také za jejich povzbuzení, které mi dali vlastním příkladem. Samozřejmě, že mě potěšilo, že když jsme odcházeli a hodnotili náš společný čas, nezapomněli dodat: „Děkujeme Bohu, že jsme měli mezi sebou kněze a že skrze něj jsme mohli mít blízko sebe i eucharistického Krista.“

Hovoříme-li o dovolené křesťana katolíka, stále mluvíme o společném čase s Ježíšem. Ano, parta společně rekreujících se lidí je důležitá. Ještě důležitější

však je, jestli ten čas bude i časem, ve kterém s námi bude Bůh. Neexistuje totiž pravý tělesný odpočinek, když je naše nitro rozbité, když se hlas svědomí ozývá a nedá nám spát. Je jedno, jestli s obtíží, hříchem na dovolenou přijíždíme, nebo jsme si ho „nabalili“ během pobytu. Tato tíha nám bere

skutečný klid a radost. Řekněme si pravdu – je to o to náročnější, že čas dovolených se může stát časem větších pokušení a našeho slabšího odporu vůči

hříchu či ochabnutí horlivosti. Člověka tvoří, jak tvrdí Max Kašparů, trojúhelník: tělo, duše, duch. Nezapomeňme, že všechny tři oblasti mají mít naši *all inclusive* péči.

Čas dovolených ve mně posiluje ještě jedno povědomí: povědomí poutníka. Je úžasné sledovat, jak se na různých letištích setkávají kultury a národy světa. Jak si spolu usedáme do letadel a důvěřujeme pilotovi, že nás bezpečně přivede domů. Toužím a modlím se, abychom s takovou důvěrou sedali i k Božím nohám. Aby nás náš Otec mohl jednou přivést bezpečně domů. Na místo, kde obdiv, klid a radost nikdy nekončí.

(podle KN)

Být připraven není křesťanské kliše

Prožíváme čas prázdnin, dovolených, uvolněnosti. Možná se nám bude zdát, že rozvíjet téma připravenosti na Pánův příchod, o možném konci našeho života, není vhodné. A přece je aktuální. Duše nemůže mít prázdniny a dovolenou od modlitby a duchovní bdělosti. Vždyť právě v létě jsme svědky největších tělesných i duchovních tragédií.

Ježíš nás vyzývá: „I vy buďte připraveni“ (Lk 12, 40), i v době léta, slunce a dobrodružství. Spousta lidí z cesty za dovolenou, poznáváním nových zemí, za odpočinkem se už domů nevrátí. Rychlá jízda, chybný krok, dopravní neštěstí, infarkt v moři, nebo v posteli – kolik nečekaných konců... Mnoho lidí je rozjeto za novým zážitkem, a náhle zůstávají jen nehybné, vyhaslé oči s posledními stékajícími slzami.

Pán často připomínal svým učedníkům, aby hledali poklad v nebi (srov. Lk 12, 33), kde nejsou zloději ani devalvace a stárnutí. Slova o připravenosti měří z pohledu věčnosti, duchovních pokladů, na které my, tak zamilovaní do pozemských krás, požitků

a plánů, rádi zapomínáme a raději se tomuto tématu vyhneme. My si chceme užívat všeho, co nám zachutná, tady a teď a neradi myslíme na to, co bude potom. Přestože jsme rozum dostali k tomu, abychom mysleli dlouhodobě, cílevědomě. Vždyť moudrý je ten, kdo má cíle a dosahuje jich. Hloupý je ten, kdo žije pro tuto chvíli, postupně přijde o všechno a nedojde do cíle, pro který byl stvořen. Osvědčenou a aktuální duchovní moudrostí je následující: „Při všem, co děláš, myslí na cíl, a nezhřešíš“; a také: „Bděte a modlete se“ (Mt 26, 41).

Bdi nad svou duší

Pracovat na své duši a na její připravenosti před Pánem je nejlepší investice. Pán často připomíná, že náš nepřítel, skutečný zloděj, který nás může obrát o všechno, je ďábel a hřích (srov. Jn 10,1-10). Ďábel nás chce okrást o to nejcennější, co je v nás, o Boží život, který jsme obdrželi při křtu; o pravou lásku, které nás učí Ježíš; a postupně o krásu srdce, těla a o radost čistých, nevinných a upřímných srdcí. Do fantazie nám vkládá obrazy, představy, žádostivosti, které známe jako pokušení, jen abychom neposlouchali Boha, nedůvěřovali mu a nedělali, co on chce. Pán ďábla pojmenoval, že je lhář a vrah (srov. Jn 8, 44); ani jednou mu nešlo o naše pravé štěstí. On nikdy nic nedává, jen půjčuje a pak bere zpět i s úroky, s celou duší a tělem. Je to největší a nejnebezpečnější lichvář, který odměňuje za své služby peklem.

Písmo svaté ho představuje jako úlisného hada, který chce zákeřně uštknout a otrávit; nebo jako řvoucího lva, který chodí kolem, straší a chce nás sežrat

(srov. 1 Pt 5, 8). Pán nám radí: „Buďte tedy opatrní jako hadi a bezelstní jako holubice.“ (Mt 10,16). A naučil nás modlit se a volat: „A neuveď nás do pokušení, ale zbav nás Zlého“ (Mt 6,13). Apoštol Jakub nám vysvětluje, že Bůh nikoho nepokouší (srov. Jak 1,13), a Katechismus Katolické církve upřesňuje, že řecký výraz „neuveď“ doslovně znamená „nedovol, abychom přišli do pokušení“, „nedopusť, abychom podlehli pokušení“ (KKC 2846).

Tato slova modlitby jsou velkým povzbuzením, že Bůh má všechno v rukou. Ďábel, satan je jen poražený padlý anděl, podřízený Boží služebníku, ne nějaký rovnocenný špatný bůh, který si může dělat, co chce.

Bůh ví, co nám prospívá. On rozhoduje a ví, co potřebujeme ke svému očistění nebo upevnění víry. On nás nedovolí zkoušet nad naše síly. Když i dopustí pokušení, zkoušku, vždy stojí jako laskavý Otec při nás a jako dobrý trenér nás chrání, abychom se nezranili, a povzbuzuje, abychom vytrvali. Modlitba Otčenáš je naším úpěnlivým voláním: Otče, úplně nás zbav Zlého, úplně nás zbav zkoušek, jaké měl Jób (srov. Jób 1,1-2,10), abychom žili v klidu, ochránění od moru, hladu a války, od každého neštěstí a nečekané smrti. Při modlitbě Otčenáš voláme jako Ježíš v Getsemanské zahradě: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ (Mt 26,39). A když přece dopustíš pokušení a zkoušku, zkoušej mě s mírností a chraň mě, protože pokud mě ty nepodržíš, znám se, hned padnu do hříchu, hned zradím.

Ježíš nás „naléhavě vyzývá k bdělosti srdce. Bdělost je „ochrana srdce“ a Ježíš prosí Otce, aby nás zachoval v jeho jménu. Duch Svatý se snaží tuto bdělost v nás stále probouzet.“ (KKC 2849).

Bdi nad svou vírou

Dnes je moderní říkat: Je jedno, v co věříš, jakého boha. Víra jako víra. Všichni věříme v jednoho boha. Pánu Ježíši velmi záleželo na pravé a čisté víře, proto v poslední velebněžské modlitbě s apoštoly prosil: „ať poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17,3) a apoštoly napomínal: „Chraňte se kvasu farizeů a saducejů!“ (Mt 16, 6). Tehdy pochopili, že jim neříkal, aby se chránili chlebového kvasu, ale nauky farizeů a saducejů a varoval: „Vystoupí mnoho falešných proroků a mnohé svedou“ (Mt 24, 11). Proto „bděte“. Neměli bychom být ostražití při názorech, že mluvit o hříchu, pokání, sebezapření a askezi dnes nikoho neláká? Jakoby hřích již nebyl hříchem, jako by již neexistovaly hříchy do nebe volající, ani cizí hříchy spolupráce a souhlasu se zlem jiných. Jakoby svátost pokání byla jen pro duchovně nevyvážené lidi a manželská věrnost a mravní čistota byly jen nedosažitelným ideálem. Jak snadno to mnohé svede na lehčí, širokou cestu.

Bdi nad svou rodinou a dětmi

„Neplačte nade mnou, ale plačte samy nad sebou a nad svými dětmi“ (Lk 23, 28) - mohli bychom pro sebe přeložit také jako: Bděte nad sebou a nad svými

děťmi. Nic není tak dnes předmětem útoku zlého ducha jako jednota v rodině, vzájemná láska, pokoj, nevinnost dětí. Je-li třeba nad něčím bdít, tak zvláště nad věrnou, obětavou manželskou láskou a křesťanskou výchovou dětí. Duchovním dramatem mnoha rodin je zájem zlého ducha zasít mezi manželky svár, neochotu si pomáhat a odpouštět, různá podezření, deprese, hněvy, chuť se vzdát a rezignovat na požadavky slíbené celoživotní lásky, říkáme-li, že nás chce ďábel sežrat, tak zvláště jde po nevinných dětech a nezkušené mládeži. Nejprve nechce, aby se děti vůbec narodily, a vymyslel sofistickované smrtící zbraně na počatý život. A když se narodí, hledá způsoby, jak zabít jejich duše. Pomáhá si lhostejností rodičů ve výchově; a pak na bezbranné děti zaútočí zejména silou nekontrolovaných médií, která sice přinášejí spoustu zajímavého a užitečného, ale i spoustu nebezpečných nabídek, lákání a pomýlených názorů, které se dále šíří v kolektivu a ten má velký vliv. I ta miniaturní obrazovka je také pro nás dospělé jako magnet, od kterého se neumíme odpoutat, o co víc může ublížit maličkým. Rodina si potřebuje zachovat pořádek, důvěru, poučný a povzbuzující, společný i osobní dialog, mezi sebou navzájem, jakož i v modlitbě s Bohem, abychom odhalili zlo a odolali zlému duchu. Naučíme-li se po slabosti vzbudit lítost a vstávat vždy s novým předsevzetím chránit svou duši. Ježíš zvláště prostřednictvím svátosti pokání a Eucharistie vždy zacelí trhliny a zvítězí v naší duši a v rodině. Ďábel útočí nejvíce tam, kde je věrnost a dobro a kde rostou Boží díla. On neútočí na špatné, které už má, ale na dobré. Pokud máš problémy, nezoufej, může to být znamení, že jsi Boží, že ďábel je nespokojený. Jen se vzmuž, důvěřuj. Pán je s tebou. Klid spravedlivých v potížích je nejkrásnější svědectví v dobrého a mocného Boha v dnešním nespokojeném světě.

Nebojte se. Já jsem s vámi

Pán nám přislíbil, že nás nenechá osamocené jako sirotky. V duchovním boji

o nebe je stále s námi. Je s námi ve svém Slově napsaném i ohlašovaném. Potřebujeme pravidelné ticho, abychom ho mohli slyšet. V uvažování nad jeho slovy si obnovujeme myšlení, vůli konat dobro a správné rozhodnutí. Tiché rozjímání nám umožňuje také krásná letní Boží příroda. Klidná a osvěžující tvůrčí práce, kterou začínáme i končíme prosebnou a děkovnou modlitbou, nás sjednocuje s Bohem. Boj je sice neúprosný, ale s Bohem vždy vítězný,

a proto nikdy se nevzdávej. „Máme u Otce zastánce: Ježíše Krista, spravedlivého“ (1 Jn 2,1). To je velké plus naproti Jobovi. Každá mše svatá je voláním Spravedlivého o milost a ochranu pro nás. Krev Božího Syna a jeho obětované tělo vystupují k Otcovi, který nemůže nevyslyšet volání svého Syna. Bůh nám posílá na pomoc svou Matku Marii, anděly a archanděly, zvláště svatého Michaela. Ticho s Bohem k osvěžení duše můžeme najít i návštěvou různých poutních míst. Abychom si hlídali lásku, dává Bůh nám plno pomáhajících duchovních milostí, jako jsou osvědčené duchovní prostředky k posílení duše. Máme možnost bratrského společenství, duchovní vedení, studium náboženské literatury. V době prázdnin lze využít duchovní cvičení, obnovy, setkání a akce, které mohou duši naplnit světlem, zorientovat a povzbudit. Papež František nám doporučuje denní zpytování svědomí, při kterém si probíráme nejen hříchy, ale i dobrá vnuknutí, Boží dary, výzvy a upozornění. Za vším máme a můžeme vidět Pána - za každou událostí, za krásou přírody, umění, za setkáním s lidmi. Prázdniny jsou zvláštním darem, chvílemi k odpočinku pro tělo i duši, časem k prožívání pravé lásky s Bohem a lidmi, k vytváření přátelství, z nichž ať je prvním přítelem Ježíš. Nedejme si vzít tyto Boží dary, a proto: Bděme a budme připraveni!

Láska začíná tam, kde jsme schopni přestat myslet na sebe a ochotni udělat něco pro druhého, co nás něco stojí.

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

(podle KN)

Svatí Cyril a Metoděj naplnili odkaz apoštolských knížat

S příchodem letních dnů se v kalendáři setkáváme s „dvojitou dávkou“ světců, kteří jsou nám blízcí svým odkazem, přestože jsou nám – i navzájem – poměrně časově vzdáleni. Všichni tušíte, že jde o sv. Petra a Pavla, apoštolská knížata, a apoštoly Slovanů svatého Cyrila a Metoděje.

Křesťanská tradice se od počátku dívala na sv. Petra a Pavla jako na neoddělitelné postavy. V Římě dostalo toto spojení obou bratrů ve víře ještě zcela

specifický význam, protože tam položili svůj život za Krista – a jejich hroby od začátku požívaly velkou úctu. Křesťané Říma je považovali za protipól mytických bratrů – zakladatelů Říma – Romula a Rema, neboť se zjevují jako zakladatelé nového města - nových hodnot.

Meč trpícího zachraňuje

Sv. Petr a Pavel byli lidsky velmi rozdílní a nestojí vedle sebe bez konfliktů.

Jsou však ztělesněním nových hodnot a nového života, které jsou možné skrze evangelium Ježíše Krista. Historie potvrzuje, že ne meč dobyvatelů zachránil svět, ale pouze meč trpícího. Jen život a oběť následovníků Krista vedou k novému bratrství, k novému městu – přizvukují nám tyto svatí bratři.

„Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod“ (Sk 3, 6) - říká svatý Petr chromému u chrámové brány. V jeho slovech můžeme vidět obsah poslání Církve a její služby, kterou ho pověřil Ježíš, ve všech dobách (srov. Jn 21,15-17).

Posláním Církve není totiž materiální změna světa. I my musíme překonat časté pokušení zaměřovat poslání Církve jen na sociální službu a politickou akci, abychom tomuto světu dali jen cosi hmatatelného, viditelného. My máme dávat víc a to je velikostí našeho křesťanského poslání. Máme nabídnout i to, co člověk nežadá, protože to mnohdy nezná, a co je přece jeho vlastní potřebou. Máme dávat světu Ježíše Krista. Jen on je ten, který může darovat člověku pravou svobodu: chození po vlastních nohou – uzdravený apoštol. Přičemž jeho život se stal velebením Boha. Protože Bůh i ve všech souzeních tohoto světa je naším zachráncem – Spasitelem. Takto to chápali naši oslavenci, jak říká liturgie jejich slavnosti: „Jeden nás učí vyznávat víru a druhý nám objasňuje její tajemství; Petr shromáždil prvotní Církev ze synů Izraele, Pavel se stal učitelem víry pro všechny národy, a tak oba, byť odlišným způsobem, shromažďovali Kristovu rodinu.“ Svatý Pavel prozrazuje i důvod: „Bratří, připomínám vám, že evangelium, které jsem vám já hlásal, nemá lidský původ, neboť já jsem ho nepřijal, ani jsem se ho nenaučil od člověka, ale ze zjevení Ježíše Krista“ (Gal 1, 11).

Misijní imperativ

Křesťané všech dob jsou pozváni k šíření těchto hodnot, ba byla nám uložena

služba pravdě v misijním příkazu: „Jděte tedy, učte všechny národy“ (Mt 28,19).

Úsilí o to, aby víra zůstala živá a nefalšovaná a následně se projevovala službou lásky jiným v každé oblasti života. Takto to můžeme vidět ve všech generacích křesťanství. Velmi výrazně v životě a v působení svatého Konstantina Cyrila i jeho bratra Metoděje v 9. století na našem území. Je nezpochybnitelné, že soluňské bratry právem považujeme za „apoštoly Slovanů“ a „otce vlasti“, za zakladatele slovanské i slovenské kultury a státnosti, i když je třeba přiznat, že nepřišli na Velkou Moravu do nějaké „kulturní prázdnoty“. Naši předkové tehdy už před více než půlstoletím přijali křesťanství. Postupně pronikalo do každé

oblasti života i vytvářeli náboženskou terminologii pod vlivem hlavně franských, řeckých, ale i misionářů z území tehdejší Itálie, především z Aquileie.

V každém případě misijním působením Konstantina a Metoděje naši předkové vstoupili do evropských dějin, nerovných dějin, jako rovnocenný národ tehdejšího feudálního světa, a to svou písemnou kulturou, právním řádem s etickými normami křesťanství.

Jejich programem je inkarnovaný Boží Syn, Logos, Slovo Boží, Ježíš Kristus. Jeho chtějí zvěstovat mezi Slovy. On je nový život. Cílem je zbavit Slovy „zvířecího života“ a naučit je lepšímu životu, říká se v úvodní básni Konstantina k překladům evangelií, Proglase: „Každá duše v zítí žije bez Božího života, když neslyší nikde slova Božího.“

Předešli dobu

Naši předkové – parafrázujíc výrok papeže sv. Jana Pavla II. – přijímali a prožívali křesťanské Boží slovo „dýchaje oběma plícemi“: Východu i Západu. Byli to oni, kteří svou moudrostí předešli středověk – reformní hnutí v Církvi i v národních kulturách, když osvojování evangelia přijímali autenticky ve své rodné řeči.

Ano, byli to soluňští bratři, kteří začali vést ekumenický dialog v Církvi i dialog s nekřesťanským světem – potřeba, kterou dnes zvláště pocítujeme. To byli oni, kteří anticipovali i myšlení Druhého vatikánského koncilu, když se mnozí jeho účastníci inspirovali návratem k počátkům křesťanství, dokonce i při liturgických reformách (živý jazyk vedle latiny, důraz na osobnost věřícího, lidová

zbožnost aj.). Potvrdilo se, že křesťanské náboženství svou inkulturací je vždy kulturotvorné, zakládající trvalé duchovní aktivity, které nám dodatečně potvrzují i objektivní historiografie a kulturní antropologie.

Právě tyto duchovní aktivity se staly základem trvalého cyrilo-metodějského ovoce a odkazu. Pozitivní i formativní nejen v dějinách našich národů, ale také

v dějinách jiných slovanských národů ve střední a ve východní Evropě. Katolická církev i ve složitých vývojových obdobích po zániku Velké Moravy je tou institucí u nás, která ve své paměti vyznává, udržuje a rozšiřuje významové hodnoty cyrilo-metodějské mise - a jsou inspirativní i pro dnešní dobu. Také nelze zapomenout, že navzdory různorodé dějinné nepřízni zůstali jsme na Slovensku ve spojení s Římem až dosud. Počátky sahají do cyrilo-metodějských dob.

Sv. Konstantin Cyril a Metoděj poukázali na hodnoty, které se na historické cestě národů osvědčily jako velmi aktuální i pro naši dobu, která v důsledku tolika složitých náboženských, kulturních, občanských a mezinárodních otázek hledá odůvodněnou jednotu ve skutečném společenství různých složek. Tyto hodnoty se však neprojevily bez oběti, kterou lze považovat za nekrvavé mučednictví.

Lze říci, že pro tyto dva hlasatele evangelia byla příznačná jejich láska k všeobecnému církevnímu společenství na Východě i na Západě, v němž vyhradili místo pro novou církev, která se rodila ve slovanských národech. Od nich vychází i pro dnešní křesťany a lidi naší doby výzva, abychom budovali toto společenství společnými silami.

Proto s vděčností a obdivem je třeba přistupovat k dědictví našich otců, k duchovnímu a kulturnímu odkazu sv. Cyrila a Metoděje. Tedy k tradici, jejíž podstatu tvořil vždy kult obou bratrů, živý kult a žádný mýtus. Církev přežila u zrodu a úspěšnosti misijního díla Konstantina a Metoděje, po tragickém vyhnání jejich žáků zakládá kult soluňských bratrů, když ve změněné situaci přijímá je do seznamu svatých a povoluje den jejich svátku a příslušné modlitby. Kult sv. Cyrila a Metoděje se rozšiřuje v místních církvích a biskupstvích, v klášterech, v kapitulách, což dokumentuje kalendářový kontext, záznamy v misálech, ve zpěvnících, mnohá patrocina a mnohé další. Zvláštní kult představuje

oral history a jiný zase výtvarné umění, literatura legendistická, zpěvná a podobně.

Nečerpejme víru jen z archivů

Všimněme si, že pokud se dnes vášnivě polemizuje o dávné minulosti, tak předmětem diskusí je i naše přítomnost a budoucnost. Vychází se ze zcela logického předpokladu, že co nemělo minulost, nemá oprávnění k existenci v současnosti a už vůbec ne v budoucnosti. Když nám někdo upírá minulost, zbavuje nás historické paměti, pokud nás prohlašuje za náhodu dějin, říká tím zároveň, že nemáme jako suverénní a samostatný národ nárok na budoucnost. Církev i dnes musí odpovídat na některé

výzvy, které jsou staré jako víra apoštolských dob, a také na jiné, nové a neočekávané. Naší službou je vždy věrně a každodenně sloužit evangelium a přinést nadpřirozenou naději světu, který je mnohdy znechucený, na rozcestí či ve slepé uličce. Být ve službě naděje znamená hlásat Boha s lidskou tváří, s Kristovou tváří, protože pouze naše vlastní slova, bez něho, naše iniciativa a úsilí jsou slabé! Nikdy nebudou stačit.

Ano, žitá víra je i nadějí pro naši budoucnost, světlem na cestě života. Avšak je zde nebezpečí, které může nechat vyblednout světlo víry: pokušení zredukovat ji na něco z minulosti. Něco důležitého, ale patřící do jiné doby, jako kdyby víra byla krásnou knihou s miniaturami na uchování v muzeu. Pokud je však uzavřena v archivech dějin, ztrácí svou proměňující sílu, žívou krásu a pozitivní otevřenost vůči všem. Proto je třeba dennodenně oživovat živé setkání s Pánem. To bude obnovovat náš život, osvobozovat ho a dělat ho vnímavým na potřeby jiných a také na nečekané situace. Když mu vytvoříme prostor, staneme se schopnými vyzařovat lásku. Tak budeme schopni pokračovat ve velkém příběhu evangelizace apoštolských knížat, ale i našich apoštolů sv. Cyrila a Metoděje, kteří naplnili jejich odkaz a který svět tak velmi potřebuje i v dnešní době. Jejich dílo je živé dál. Ba dnes je ještě životnější a podnětější. Učí nás velkoryse, s pohledem upřeným do daleké budoucnosti pracovat na prohlubování, upevňování a rozšiřování hodnot, pro které žili a obětovali se.

I nyní – v době tak důležité pro budoucnost naší země a Evropy – využijme

příležitosti a přiblížme se blíží k Bohu a jeho hodnotám, jak nás zvou světcí tohoto týdne. Jen tak si můžeme zachovat katolickou identitu. Proto věrně chtějme v ambroziánském smyslu: „Ve všem následovat Římskou církev“, a tak zachovat a zvelebovat dědictví našich otců.

Pokud se jako apoštol nemůžeš někde dostat svými skutky, určitě se tam dostaneš modlitbou, pokorou a důvěrou v Boha.

SV. VINCENT PALLOTTI

(podle KN)

Milost hledět na zářící tvář Pána

Proměnění Páně na hoře je pozváním zamyslet se nad smyslem lidského života. Je jako okno, skrze které jsme mohli díky svědectví tří apoštolů nahlédnout do věčnosti. A tento pohled by měl přinést do našeho života změnu.

Na počátku nás Bůh, který lidi povolal k bytí, usadil do ráje, abychom reprezentovali Boží tvář před vším stvořením, které bylo dáno člověku, aby ho spravoval a správně používal. Svou přirozeností jsme tedy původně stvořeni proto, abychom byli nositeli Božího světla. Ale už třetí kapitola Knihy Genesis hovoří o tom, jak jsme o jistoty pobytu v ráji přišli neposlušností vůči Bohu a jak jsme ztratili jasnost tváře, poznání a rozlišování původního dobra a nutně jsme se následně stali *homo viator*, poutníky země v době života, s touhou po věčnosti a po návratu do blažené přítomnosti Boha s námi.

Pán, který ukazuje svou tvář nejasně

Od počátku toužebných návratů člověka k Bohu zde byly záblesky světla z věčnosti, z cíle cesty člověka, které předznamenávaly budoucnost a dodávaly naději putujícím.

Abraham na konci noci, těsně před svítáním vychází, aby pozoroval hvězdy,

a Pán mu dává příslibení, smlouvu. Jakub v noci ve snu vidí žebřík komunikace mezi nebem a zemí.

Mojžíše na útěku fascinuje jev hořícího keře, který neshoří, a v něm dostane poznání Boha jako toho, který vidí, slyší, sklání se, aby osvobodil. Tak z Mojžíše učiní svého posla osvobozujícího Boží lid a sám bude přebývat v oblačném a ohnivém sloupu uprostřed svého vysvobozeného, putujícího lidu. Když na hoře Sinaj přebírá tabule přikázání, Bůh mu dá nahlédnout na svou slávu a být jen zezadu, stačí to však k tomu, aby se Mojžíšovi rozzářila tvář tak, že na se něj nemohli dívat. Starý zákon zná více mužů pronikavého zraku, poslouchajících Boží slova, vidících, co Pán zástupů dává vidět (srov. Nm 24,15-17).

Na hoře Karmel Bůh svým ohněm zapálil Eliášovu oběť, aby zachránil pravou víru svého lidu a zničil Bálovy kněze a na hoře Choreb se mu v tichém vánku, šepotu zjevil, aby neupadla jeho horlivost pro Pánovu spravedlnost.

Pán, který vstupuje do našich dějin

Protože záblesky z věčnosti nestačily k tomu, aby nám lidem byly dostatečným znamením a jistotou poznání pravdy vedoucí do života, v plnosti času se Bůh rozhodl stát se člověkem vtělením svého Syna. Rozhodl se stát spolupoutníkem sdílejícím naše cesty (ř. syn – hodos), ale sám jako cesta (ř. hodos) vedoucí skrze pravdu do světla života. Tak od narození je Ježíš na cestách; při jeho narození pastýře ozáří Pánova sláva; stařec Simeon v Dítěti rozpoznává „světlo k osvětlení pohanů a slávě Izraele“ (Lk 2, 32).

Po křtu Ježíš svým kázáním snímá slepotu z očí svých posluchačů a slovem léčí jejich hluchotu. Slovo evangelia nás sice redukuje na chudé, ale právě tím nás otevírá na novost života, na nové vztahy s lidmi ve světle slitování, milosrdenství a pravé lásky, neboť blahoslavení jsme, když jsme chudí tehdy se stáváme svobodnými, vyléčenými z patologické slepoty a hluchoty, která nás paralyzuje v konání dobra. Jakkoli jsou Ježíšovy cesty s námi zde během jeho vtělení omezeny v prostoru a čase, stačily k tomu, aby jeho učedníci šli za ním, aby je k sobě pozval, přitáhl a povolal, pravda s ohledem na Bohem danou a garantovanou svobodu s rozličným účinkem.

Události před proměněním na hoře

Událost proměnění se děje v kontextu evangelních událostí; u Lukáše po pevném rozhodnutí jít do Jeruzaléma uskutečnit vykoupění, spásu lidstva (srov. Lk 9,51) a u Matouše mu předchází vážný rozhovor Ježíše s učedníky v blízkosti

Cézareje Filipovy (srov. Mt 16,13 - 16). Syn člověka byl lidmi pokládán za některého ze starých proroků, ale jeho učedníci už tušili, že on je někdo větší. Na jeho otázku: „Za koho mě pokládáte vy?“ odpověděl jménem všech Petr: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ale i tak Petr na Ježíšovu předpověď utrpení zareagoval značným nepochopením a vysloužil si za to tvrdé napomenutí: „Jdi z cesty, satane! ... nemáš smysl pro Boží věci, jen pro lidské!“ (Mt 16,23).

Ježíšovo božství, které mohli učedníci rozumem vyzorovat v jeho moudrých a mocných slovech a mnoha zázracích a znameních a které jim vnitřně ukázal a potvrdil nebeský Otec, nyní tři učedníci nahoře Tábor mohou vidět na vlastní oči a dokonce ho mohou pocítit ve svém nitru jako nekonečnou blaženost, v níž touží Petr zůstat už navždy, neboť lidská přirozenost je stvořena proto, aby byla nositelem Boha, a je-li proměněna Duchem Svatým, může Boha vnímat.

Pán odhaluje své božství

Zjevení se Mojžíše a Eliáše je v první řadě jasnou odpovědí, že Ježíš není ani Mojžíš, ani Eliáš, jak si to mnozí současníci mysleli. Jejich rozhovor s Ježíšem je zároveň svědectvím o tom, že Ježíš si „dobře rozumí“ se židovskou Tradicí,

neboli Zákonem, zosobněným v Mojžíši, a Proroky, představovanými Eliášem. Svědčí také, že Ježíš je ten, kdo kdysi skrze ně mluvil, on je ten, koho předpovídali a na koho čekali, on je původcem i naplněním Zákona a Proroků. Když Mojžíš zemřel, ale Eliáš byl vzat do nebe, tito dva muži jsou zároveň symbolem toho, že Ježíš je Pánem nad živými i mrtvými. Oba proroci s Ježíšem mluvili o tom, co ho čeká, o co v Jeruzalémě půjde.

Evangelisté nezaznamenali obsah tohoto rozhovoru, protože důležitější než slova je životní proctví těchto mužů.

Ne slovy, ale svým jednáním kdysi dávno v předobrazu už řekli to, co má nyní Ježíš vykonat. Mojžíš vyvedl Izraelity z egyptského otroctví, což je obrazem toho, že Ježíš vyvede ty, kteří mu věří, z otroctví hříchu. V této souvislosti je zajímavé, že v řeckém textu evangelia je pro Ježíšův výstup do Jeruzaléma použito právě slovo „*exodos*“. Podobně, když

Izraelité bojovali s Amalečany, celý boj stál na Mojžíšových rukou zvednutých k nebi. To je obrazem našeho boje s hříchem, který stojí na Kristových rukou pozvednutých k nebi na kříži. Eliáš kdysi vzkřísil syna vdovy ze Sarepty tím, že se v modlitbě třikrát nad ním sklonil. Tak má nyní Ježíš vzkřísit lidské pokolení, když se k němu na tři dny skloní do smrti. Tito proroci, předobrazy Starého zákona, se nyní setkají s Mesiášem, tedy tím, který je má naplnit.

Pánovo proměnění mělo učedníky připravit na velikonoční události. Učedníci uviděli jeho slávu, aby potom, až uvidí jeho ukřížování a smrt, pochopili, že se dobrovolně pro naši spásu vydává utrpení, a aby hlásali světu, že on je opravdu Otcovo Světlo.

Ještě než Petr mluvil, sestoupil světelný oblak a promluvil Otec: „Toto je můj milovaný syn,... poslouchejte ho“ (Mt 17,5). Poprvé tento hlas zazněl, když jsme v Kristu absolvovali křest v Jordánu, na znamení našeho přijetí za Boží děti. Teď ten hlas ohlašuje naše skutečné přetvoření na Boží syny a dcery. Ježíš zůstal sám. Odchod Mojžíše a Eliáše symbolizuje také stažení se Zákona a Proroků do pozadí, aby pustili ke slovu a činu předpovídáného Mesiáše.

Pán chce proměnit i nás

Výstup na horu symbolizuje námahu a vzdálení se od přízemnosti, neboť bez odpoutání se od země není možné dosáhnout vidění Božích věcí, viděli a slyšeli

*Bazilika Proměnění Páně na hoře Tábor
v Izraeli.*

bychom jen Mojžíše a Eliáše, tedy slova, příkazy, předpisy a nařízení Písma, ale ne Mesiáše, o kterém mluví.

V Pánově proměnění poznáváme, kdo je člověk a k čemu je povolán. Ježíš se proměnil, aby zjevil prvotní nádheru člověka, neproměnil se pro sebe, ale pro nás, aby nám ukázal budoucí proměnění lidské přirozenosti. Velmi pozoruhodné je, jak se Ježíš po svém zmrtvýchvstání, tedy po definitivní změně svého

bytí, zjevuje – jako věčný, nesmrtelný Kristus – nenápadně; ne vždy jej učedníci hned rozpoznají, svou identitu dokazuje oslavenými ranami svého umučení,

otevíráním Písma, lámáním chleba a zejména gesty přijímající, povzbuzující a vysílající lásky (srov. Mt 28,18-20).

Obraz světla je asi nejlepším symbolem k vyjádření Boží přítomnosti v nás. Když nás Ježíš nazývá světlem světa, které nemá být skryto pod nádobou, říká tím, že máme být Boží přítomností ve světě, která se nedá utajit, neboť křtem a následně ostatními svátostmi, modlitbami a svoláváním Ducha Svatého v Církvi jsme ustavičně ve své podstatě proměňováni ve zmrtvýchvstalého Krista.

(podle KN)

Nanebevzetím Panny Marie ukázal Bůh sílu svého ramene

Představte si, že se věnujete nějaké činnosti a najednou zazvoní telefon. Telefonuje váš příbuzný nebo dobrý přítel a říká: „Musím ti říct radostnou zprávu. Narodil se mi krásný syn Josef. Měří 50 cm a váží 4 kg. Je celý po mně. Jsem tak šťastný a mám obrovskou radost!“ Najednou si uvědomíte, že jeho radost přešla i na vás a toužíte se o tuto radost podělit s jinými.

Panna Maria celým srdcem a celým životem uvěřila, co jí řekl Bůh skrze archanděla Gabriela. Přijala Boha do svého života – vzala ho do svého klína. Potřebovala se s někým podělit o toto radostné tajemství, a proto přichází k příbuzné Alžbětě a s vírou přináší i radost. Alžbětu u Mariina pozdravu naplnil Duch Svatý a radostí se zachvělo dítě - Jan v jejím lůně (srov. Lk 1, 39 - 45). Duch Svatý je dárce života. Když je jím člověk naplněn, vždy je důvod k radosti ze života. Mariin radostný chvalozpěv – Magnifikat (srov. Lk 1, 46 - 55) vytryskl z plnosti duše, která žila a duchovně rostla z Písma svatého. Zachovalo se nám velmi málo slov Panny Marie, ale Magnifikat je v tomto ohledu nebo-

hatší a nejjobsažnější. Tak jako Marii, i Alžbětě prokázal Bůh velkou milost. Obě měly zážitek z výjimečného Božího působení v životě. Podobně prožívaly velkou radost, o kterou se chtěly podělit.

Oslava Nanebevzetí Panny Marie je pozváním, abychom důvěřovali Bohu, a také pozváním k napodobování Marie, která řekla: „Hle, služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1, 38).

Do lůna vzetí Pána Ježíše a do nebe vzetí Panny Marie

Radost, kterou Maria prožívala při vzetí Ježíše do svého lůna a života, určitě prožívala i tehdy, když ji Ježíš vzal do nebe. Velmi se mi líbí paralela: do klína vzetí Pána Ježíše a do nebe vzetí Panny Marie. Při oslavě nanebevzetí Přeblahoslavené Panny Marie by se měla radovat celá Církev spolu s Matkou Boží. Maria byla „po skončení svého pozemského života vzata s tělem i duší do nebeské slávy, kde se již podílí na slávě vzkříšení svého Syna, předjímajíc vzkříšení všech údů jeho Těla.“ (KKC 974).

Maria je předobrazem našeho vzkříšení. Je blahoslavená pro svou víru v protikladu k Zachariášově slabé víře. Magnifikat je vlastně chvalozpěvem na Boží mocné činy, které se naplno projevíly Mariiným nanebevzetím. Bůh ukázal sílu svého ramene (srov. Lk 1, 51).

Připomínáme si událost, kdy Maria byla po skončení pozemského života (KKC 966) s tělem i duší vzata do nebe. Její láska, život, služba Pánu Ježíši byly odměněny hned a to čeká každého z nás, pokud vytrváme v konání dobra a v plnění Boží vůle. Ježíš ukončil své poslání na této zemi zmrtvýchvstáním a nedovolil, aby tělo té, která mu dala život, podlehlo rozkladu v hrobě. Radujme se z toho! Svátý papež Pavel VI. říkal: „Chceme-li být radostnými křesťany, musíme být mariánští. Pokud chci být mariánský, v duchu chvalozpěvu Magnifikat potřebuji s Marií milovat poníženost, s Marií odmítat pýchu a s Marií pokorně důvěřovat Bohu.“

Obnovené a proměněné tělo

Svátek Nanebevzetí Panny Marie je však kamenem úrazu pro nekatolíky, protože není jasně potvrzen v Bibli. Neumí přijmout to, že i ostatní světci jsou „nanebevzatí“, protože se dívají na Boha tváří v tvář. Všichni svatí jsou sice „nanebevzatí“, ale jen Maria zažila doslova na vlastní kůži proměnu těla. Zažila vykoupení, obnovení těla. Co je to „obnovené tělo“? Ve Druhé knize králů najdeme celkem vhodnou pasáž. Náman postižený malomocenstvím sestoupil

a ponořil se sedmkrát do Jordánu, jak to žádal Boží muž, a jeho tělo se znovu stalo čistým jako tělo malého chlapce (srov. 2 Kr 5,14) Jeho tělo se tedy obnovilo a vrátilo se do mladých let. Možná proto svatý Tomáš Akvinský hovoří o tom, že vykoupené tělo vypadá přibližně jako v šestnácti letech života člověka, v plném rozkvětu mládí a fyzické zralosti. Je tu ještě proměna těla. Je těžké si něco takového přesně představit, proto Písmo svaté používá různé obrazy. Proměnění Páně dosvědčuje, že proměna se ukazuje i na tváři: „Tvář mu zazářila jako slunce a oděv mu zbělel jako světlo“ (Mt 17, 2). To, že šlo o viditelnou proměnu, vyznává i svatý Pavel v Druhém listu Korint'ánům: „A my všichni s odhaleným obličejem hledíme jako v zrcadle na Pánovu slávu a Pánův Duch nás proměňuje na stejný, stále slavnější obraz“ (2 Kor 3,18). Jinými slovy – Boží přítomnost je tak silná a pronikavá, že proměňuje celého člověka, dokonce protéká nejen duší, srdcem, ale i zevnějškem. Je to přetékájící Boží sláva. Proto můžeme říct o Marii a také o každém, kdo zažije Boží moc ve vzkříšení těla, že je „oděna sluncem“ (Zj 12,1). Je to pro nás nepředstavitelné. My se nedokážeme dlouho dívat na slunce, natož ještě, abychom sami zářili jako slunce nebo jako hvězdy (srov. Dan 12, 3). Tak intenzivní bude Boží záře. Toto všechno již Panna Maria prožívá, a proto svátek jejího nanebevzetí, parafrázujeme-li výrok svatého Bernarda, není pro ni, ale pro nás. Proč? Povzbuzuje nás, abychom se už nyní nechali proměňovat Kristem, a tak jednou zažili přetékájící Boží slávu. Přestože nám nohy už neslouží jako kdysi, sluch, zrak, paměť nám slábnou, očekáváme, že dostaneme nové tělo. Nebude to však návrat zpět do našich šestnácti let, ale život prozářený Boží přetékájící slávou. Bůh promění naše slabé tělo a obnoví celou naši existenci. Na to se můžeme už teď těšit (inspirované kázáním Angela Scarana).

„A my všichni s odhaleným obličejem hledíme jako v zrcadle na Pánovu slávu a Pánův Duch nás proměňuje na stejný, stále slavnější obraz“ (2 Kor 3,18). Jinými slovy – Boží přítomnost je tak silná a pronikavá, že proměňuje celého člověka, dokonce protéká nejen duší, srdcem, ale i zevnějškem. Je to přetékájící Boží sláva. Proto můžeme říct o Marii a také o každém, kdo zažije Boží moc ve vzkříšení těla, že je „oděna sluncem“ (Zj 12,1). Je to pro nás nepředstavitelné. My se nedokážeme dlouho dívat na slunce, natož ještě, abychom sami zářili jako slunce nebo jako hvězdy (srov. Dan 12, 3). Tak intenzivní bude Boží záře. Toto všechno již Panna Maria prožívá, a proto svátek jejího nanebevzetí, parafrázujeme-li výrok svatého Bernarda, není pro ni, ale pro nás. Proč? Povzbuzuje nás, abychom se už nyní nechali proměňovat Kristem, a tak jednou zažili přetékájící Boží slávu. Přestože nám nohy už neslouží jako kdysi, sluch, zrak, paměť nám slábnou, očekáváme, že dostaneme nové tělo. Nebude to však návrat zpět do našich šestnácti let, ale život prozářený Boží přetékájící slávou. Bůh promění naše slabé tělo a obnoví celou naši existenci. Na to se můžeme už teď těšit (inspirované kázáním Angela Scarana).

Vděčnost za všechno přináší radost

Jen tehdy budeme pravými křesťany, když naším charakteristickým rysem bude radost. Chceme být i my křesťany podle příkladu a svědectví Panny Marie? Podívejme se na jeden životní příběh ze současnosti. Jedna mladá žena byla úplně na dně. Několik trapných okolností v jejím životě zapříčinilo, že ztratila úctu sama k sobě. Začala zanedbávat svůj zevnějšek, přejídala se a brzy byla tak

tlustá, že se její manžel začal poohlížet po jiných ženách. Jednoho dne se odstěhoval a požádal o rozvod. Jedna rána stihala druhou a nervy této ženy byly tak

napjaté a rozrušené, že se začala zabývat myšlenkami na sebevraždu. Vzniklou situaci sama líčí takto: „Po celou tu dobu jsem se modlila, četla jsem Písmo svaté, chodila jsem do kostela a prosila jsem všechny známé o modlitby. Věřící přátelé mi stále radili totéž: Jen setrvej ve víře. Zítřek bude jistě lepší. Ve skutečnosti se to však zhoršovalo. Až jsem si jednou v knize s názvem Do-

brodružství za každou cenu přečetla: ‚Obrat nastane až tehdy, když začneme Bohu děkovat za naše potíže a přestaneme žebrot a naříkat, aby je od nás odňal.‘ Řekla jsem si, že žádný člověk se zdravým rozumem přece nemůže ode mě očekávat, že budu vděčná za vše, co se tehdy v mém životě odehrávalo. Ale čím dál jsem četla, tím více jsem musela plakat. Postupně jsem zjistila, že je to pravda.“ Od tohoto poznání se rozhodla, že bude Bohu za všechno děkovat. S malou nadějí poklekla doma v obýváku a modlila se: „Bože, děkuji ti, že můj život je takový, jaký je. Každý můj problém je tvým darem. Pochopila jsem, že těm, co tě milují, vše slouží k dobrému. Bože, vím, že ty mě miluješ takovou, jaká jsem. Rozhoduji se nyní odpustit svému muži; pomoz nám, prosím, uzdravit náš vztah.“

V tu chvíli ji vyrušil štěkot psa. Za dveřmi byl pošťák. I to byla jedna z maličkostí, která ji vždy rozčilovala. Když chtěla psa obvyklým ostrým způsobem okřiknout, najednou jí napadlo: „Mám přece být za všechno vděčná. Dobře, Pane, děkuji ti za svého štěkajícího psa.“ Pošťák přinesl doporučený dopis. Nevěřila vlastním očím, když uviděla důvěrně známý rukopis. „To není možné! Tak rychle přece Bůh nemůže odpovědět.“ Třesoucí rukou otevřela dopis a četla: „Pokud chceš, snad bychom se mohli pokusit dát náš vztah nějak do pořádku.“ Bůh zasáhl v pravém okamžiku. Plná radosti mohla nyní tato žena opravdu věřit, že Pán Bůh vše v jejím životě řídí k nejlepšímu. Muž se k ní vrátil a začali společně nový život. Obrat v životě této ženy nastal, jakmile přijala svou současnou situaci a začala Bohu děkovat. Netoužíme i my po pravé radosti, která pramení z víry, že Bůh všechno v našem životě řídí k tomu nejlepšímu?

Milý bratře, milá sestro, usměj se! Ještě trošku! Vidíš, ve tvém srdci vychází slunce radosti. Prejti nám všem, abychom se dokázali radovat jako Panna Maria

a dělit se o tuto radost. Potom bude platit to staré známé pravidlo, že radost rozdáváním roste a nebeské království můžeme zakoušet už tady na zemi. Nechť nás Mariin chvalozpěv inspiruje k vytvoření vlastního Magnifikatu. Taková osobní modlitba je důležitá, protože nás přesvědčuje, že Bůh je dost mocný na to, aby nás proměnil celé při vzkříšení. Vždyť on už mnohokrát zasáhl v našich životech a ukázal sílu svého ramene.

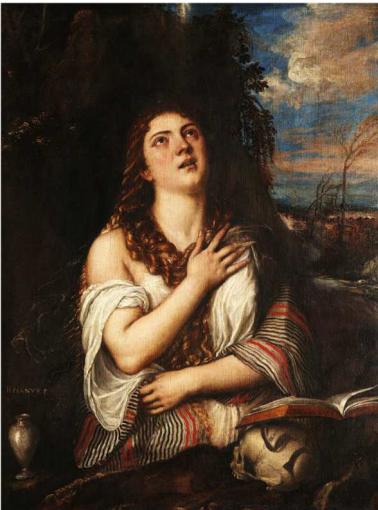

(podle KN)

Křesťan zažívá dvě obrácení

První a základní obrácení zažíváme při křtu. Druhé je však celoživotní výzvou a nepřetržitou úlohou celé Církve. Pán Ježíš nás neustále zve k novému životu.

Maria z Magdaly, rybářské osady u Galilejského jezera, vstoupila na scénu evangelií jako jedna z žen, které se rozhodly následovat Ježíše a hmotně pomáhaly jemu i jeho učedníkům. Při jejím jménu se nachází poznámka: „...ze které vyšlo sedm zlých duchů“ (Lk 8,2). To může vyjadřovat něco velmi závažného, jelikož sedm je číslo plnosti.

Pán Ježíš ji osvobodil od zla tělesné nebo duchovní povahy. Lidé však časem učinili z Marie Magdaleny prostitutku. Neoprávněně ji ztotožnili s anonymní hříšnicí, o které se mluví v předchozí kapitole Lukášova evangelia. Tato neznámá kající a milující žena drahocenným olejem pomazala Ježíšovi nohy, když byl hostem v domě jednoho farizeje. Umyla je svými slzami a osušila vlasy (srov. Lk 7, 36-50). Podobné gesto učinila jiná

Maria, sestra Marty a Lazara (srov. Jn 12,1-8), proto si někteří zaměňují Marii z Magdaly s Marií z Betánie.

Obrácení je dílem Boží milosti

Marie z Magdaly patřila mezi nábožné ženy, které zpovzdálí viděly umírat Pána na kříži (srov. Mt 27,56), a následně byly očitými svědky jeho pohřbu (srov. Mt 27,61). Hned jak to bylo možné – první den po sobotě – šly k Pánovu hrobu, aby dokončily posmrtnou úpravu Ježíšova těla (srov. Mt 28,1).

V Janově evangeliu se detailně píše o dojímavém setkání vzkříšeného Krista s Marií Magdalénou. Ta nově poznává svého milovaného Učitele, který ji oslovuje jménem, jako živého Pána a stává se hlasatelkou jeho vzkříšení (srov. Jn 20,1-18).

V životě této Marie můžeme rozpoznat dva silné momenty, které Katechismus Katolické církve označuje jako první a druhé obrácení. I my jsme v každé době povoláni k vnitřnímu obrácení, které má vnější projevy, aby i s námi – slabými, nedokonalými a hříšnými – si mohl Pán Bůh posloužit ke svým dobrým dílům, která posvěcují nás, naše vztahy a svět.

V Katechismu Katolické církve se píše, že obrácení „je především dílem milosti Boha, který působí, že se naše srdce k němu vracejí“ (KKC 1432); znamená „radikální přeorientování celého života“ (KKC 1431). Hlavním místem tohoto prvního a základního obrácení je křest (KKC 1426-1427), ve kterém jsme kromě mnoha jiných Božích darů nezaslouženě dostali i milost obrácení.

V našem křesťanském životě neustále zní Kristova výzva k obrácení. Tato výzva, kterou nazýváme druhým obrácením, provází během celého života naši cestu následování Krista. Představuje nepřetržitý úkol celé Církve. V Katechismu Katolické církve se o druhém obrácení píše: „Toto úsilí o obrácení není pouze lidským dílem. Je to dynamismus „zkroušeného srdce“, jež přitahuje a jímž hýbá milost, aby odpovědělo na milosrdnou lásku Boha, který si nás dříve zamiloval. (srov. 1 Jan 4,10)“ (KKC 1428). O těchto dvou obráceních řekl ve 4. století sv. sv. Ambrož: „Církev však má i vodu a má i slzy: vodu křtu a slzy pokání“ (KKC 1429).

Krok vpřed

Maria z Magdaly čerpala vodu, posvěcující a dávající nový život, z Pánových slov, která poslouchala, a z jeho skutků, které láskyplně sledovala, když ho během putování městy a vesnicemi s ostatními ženami doprovázela. Očišťující

slzy bolesti skropily její duši, když viděla umírat Pána na kříži a ukládat jeho tělo do hrobu, který první den po sobotě našla prázdný.

Maria hledala mrtvého Pána. Vzkříšený Kristus ji však hledal dříve. Potřebovala se jím nechat najít. I nás každého zvlášť Pán Ježíš zve k novému životu, ke kroku vpřed. Krista však neuvidíme, budeme-li se vracet dozadu. Stále potřebujeme s jednoduchým a upřímným srdcem hledat Pána, abychom se s ním mohli setkat jako s živým. On nám jde stále vstříc, dává se nám znát, volá nás jménem a zve nás vstoupit do intimity Boží lásky.

Toto setkání se uskutečňuje především v Eucharistii, která je pramenem obrácení, „v ní je zpřítomněna oběť Krista, který nás smířil s Bohem“ (KKC, 1436). Eucharistie nás proměňuje na toho, kterého v ní přijímáme.

Kristus touží vstoupit do naší duše a zevnitř ji přetvořit na chrám lásky a radosti. Z naší strany nevyhnutně třeba, abychom se vydali „napospas“ Boží formaci. Stává se tak skrze předání nejhlubšího bytí do rukou Stvořitele a Spasitele. Neexistuje v našem životě žádná jiná jistota, než Bůh.

Právě tímto způsobem se v duši může rozhostit pravý pokoj, který je ovocem Ducha (př. Gal 5,22). Tento pokoj zakusila Maria z Magdaly při setkání se zmrtvýchvstalým Kristem, který ji oslovil. Dala se jím oslovit zevnitř. To bylo druhé obrácení v jejím životě.

Spolupracujme s Boží milostí

I k nám promlouvá Pán Ježíš. Pozorné naslouchání a soustředěné uvažování nad Božím slovem osvětluje náš život a vedou nás k vnitřnímu obrácení. Ve světle Božího slova si máme pečlivě a zpytovat svědomí, zvláště před svatou zpovědí (KKC, 1454,1456,1493). Ve svátosti pokání, která je také prostředkem vnitřního obrácení, máme s lítostí vyznat zvlášť všechny smrtelné a těžké hříchy. Máme prosit Pána o jejich odpuštění s předsevzetím napravit se a konat zadostiučinění, které patří mezi vnější úkony obrácení a pokání (KKC 1459-1460).

Vnější projevem vnitřního obrácení jsou tři základní náboženské úkony: půst, modlitba a almužna (srov. Mt 6, 1-18). Dále k nim patří: úsilí smířit se se svým bližním, slzy pokání, péče o spásu bližního, orodování svatých a činorodá láska,

kteřá „zakrývá množství hříchů“ (srov. 1 Pt 4, 8), tedy „skutky tělesného a duchovního milosrdenství“ (KKC 1434-1435). Těmito způsoby si námi, slabými a hříšnými, může posloužit Pán Bůh pro svá dobrá díla.

Prostřednictvím vnějších úkonů vnitřního obrácení vytváříme v našem životě prostor pro působení Ducha Svatého. Naši duši by mohl plně přetvořit v jediném momentě. Často však není v síle duše takovou radikální proměnu přijmout. Vnější úkony vnitřního obrácení proto postupně uschopňují naše nitro ke spolupráci s Boží milostí, abychom konali dobro podle Boží vůle. Milost nás zevnitř pobízí, abychom s sebou nezůstávali falešně spokojeni pouze na základě vnějšího plnění svých (náboženských) povinností. Duch Svatý v nás vyvolává „spasitelný neklid“, který způsobuje vnitřní nespokojenost. Tento neklid je předzvěstí duchovního růstu, ve kterém duše stále více touží po Bohu. Nechává se jím očišťovat a ztvárňovat na dobrý nástroj v jeho rukou. Tento proces očišťování provází vnitřní bolest, která však posvěcuje duši. Člověk se pak nezalekne nároků, které mu Pán předkládá v konkrétní situaci. Ve světle víry rozumem poznává a vůlí vždy přijímá takovou možnost, která mu v konečném důsledku přinese větší dobro i přes překážky, neboť jedná podle Boží vůle, vše je tak dílem lidské spolupráce s Boží milostí.

Dejme se věst

Proces očišťování provází neustálý boj proti hříšným kořenům v našem nitru. Každý den si potřebujeme nově vzbuzovat prvotní předsevzetí patřit naplno a radikálně Kristu. Nesmíme však zůstat při nenaplněném předsevzetí, protože duchovní vrůstání do Krista je celoživotní formační proces.

Milost – nezasloužený dar Ducha Svatého – působí v obyčejné všednosti. Není třeba za tím hledat cosi mimořádného, neobvyklého nebo nedosažitelného. Je to síla, která nás udržuje při životě a stále nám dává příležitost měnit se; síla, která nás činí schopnými přemáhat hříšné touhy a zvyky; síla, která nám pomáhá pohnout se z místa, jít za Kristem a vnitřně se s ním sjednotit. Je to síla, ve které už „nemůžeme jinak“, neboť bychom se zpronevěřili milovanému Učiteli. Toto

znamená dát se vést Duchem Svatým. Od nás se vyžaduje ochota přemáhat duchovní lenost a pohodlnost; neuzavírat se sobecky do sebe. Ostatní doplní Duch Svatý, on duši vyučuje jednoduše a pokoře, duše se už neobrací k druhým jako ta, která poučuje „shora“, nýbrž jako ta, která v tichosti slouží. V této otevřenosti se vystavuje zranitelnosti, které se přirozeně obává. Potřebujeme však do ní vstoupit, abychom objevili svou ubohost i Boží velikost.

Tímto způsobem zprostředkováváme dotek pravé lidské lásky a stáváme se čistým kanálem a svědectvím Boží lásky, která uzdravuje a přináší pokoj v Duchu Svatém.

Člověk nemá svou milost v kapse. Nebyla by to milost, kdyby o ni nebylo třeba stále prosit.

KARL BARTH
(podle KN)

Jak máme vést dítě, když odmítá duchovní život?

V současné době, možná více než v minulosti, některé děti odmítají účast na mši svaté a všechno náboženské nebo spíše křesťanské jim připadá nudné, a ne „COOL“. Jak má tento problém řešit současný rodič?

Vážená redakce, mladá maminka z naší farnosti se mi svěřila, že její sedmiletý syn se nechce modlit, nerad chodí v neděli do kostela a hodiny náboženské výchovy pokládá za neoblíbené. Co dělat, aby dítě změnilo svůj postoj a aby jeho příprava na první svaté přijímání nebyla spíše pod nátlakem rodičů, ale skutečnou touhou po této svátosti? Děkuji.

Gabriela

Milá Gabrielo,

vést děti k Bohu je radostný, ale i velní náročný úkol pro všechny rodiče. Proto je povzbudivé, že maminkám i tatínkům záleží na duchovním růstu svých dětí

a že hledají způsoby, jak jim křesťanský život přiblížit natolik, aby i pro ně byl požehnáním a stal se jejich životním stylem.

I já jsem maminkou dvou šikovných a zvědavých dívek a občasná nechuť jít do kostela, nebo pomodlit se společně večer se objevila i u nás. Myslím si proto, že tato otázka zazní v nějakém čase v každé křesťanské rodině.

Papež František nám dal velké povzbuzení slovy: „Život je cesta. Pokud se zastavíme, věci se neubírají správným směrem.“ Ani my jsme se nechtěli zastavit a bylo nám jasné, že je třeba najít příčiny tohoto problému. Zjistili jsme, že jsme se někdy modlili příliš pozdě a děti byly velmi unavené; někdy potřebovaly více názornosti při vysvětlování Bible, někdy byla naše modlitba pro ně v jejich věku příliš dlouhá, nebo prostě u nich zařadovala lenost.

Snažili jsme se respektovat jejich názory, vnímat jejich potřeby a přizpůsobovat vysvětlování i aktivity jejich věku. Využili jsme jejich zájmů a díky nim jsme je dokázali lépe motivovat a vzbuzovat v nich větší zájem o věci Boží.

Průměrně jejich věku jsme jim vysvětlovali, že naše víra je jako malé semínko, které je třeba pravidelně zalévat, aby rostlo a přineslo užitek. Všechno jsme se jim snažili ukazovat prakticky. Jednou jsme si společně zaseli řeřichu, o kterou se měli starat. Viděli, že pokud ji nepolévají, zvadne a uschne, a naopak, když se o ni příkladně denně starají, zalévají ji, přesouvají na slunečnější místo, rostlinka roste a přináší radost a užitek celé rodině. I takto si prakticky uvědomili důležitost modlitby, mše svaté i to, že lenost musíme překonávat, abychom i my rostli ve své víře a přinášeli hojné ovoce nejen v našem duchovním životě.

S dítětem se nebojte objevovat i velikost a krásu liturgie. Je opět zejména na kreativitu rodičů, jakým způsobem ji ukážou dětem. Přicházejte s dětmi dopředu, k oltáři, aby viděli, co se na mši svaté děje. Zapojte je aktivně do mše

svaté, po dohodě s knězem je možné číst čtení, prosby, nést obětní dary či ministrovat.

Je možné vyrobit si mimořádný sešit objevů a psát, kreslit, vystříhovat, fotit to, co se na mši svaté děje, jaké se tam používají předměty, gesta, proč jsou ornáty barevné atp.

Pomocí může být i nalezení dětského společenství ve farnosti (např. eRko, salesiáni, Hnutí křesťanských rodin), kde jsou děti spolu se svými vrstevníky přirozeně a hravou formou vtahovány do života Církve.

Přicházejte na kurzy, které se věnují oblasti křesťanské výchovy a sdílejte se se svými zkušenostmi s jinými rodiči, kteří tak jako vy hledají správný přístup. V našich křesťanských knihkupectvích či na internetu také najdete několik poučných knih, pracovních listů (i pro rodinnou přípravu na první svaté přijímání), které pomohou najít cestu, jak děti přirozeně přivádět k Bohu.

Nenechte se odradit neúspěchy, modlete se se svými dětmi i za své děti. Věřím, že je-li Bůh přítomný v našich životech, dokážeme ho předávat i našim dětem i přes svátost prvního svatého přijímání, která je pro ně výjimečným dnem, díky kterému mohou prožívat hluboký a osobní vztah s Ježíšem.

(podle KN)

Uvést děti k eucharistickému stolu je ZODPOVĚDNOST

Právě když dozrívá Kristovo velikonoční tajemství, bývá čas velkého setkání. V každém případě událost prvního svatého přijímání je pro farnost vždy čímsi, co exceluje nad ostatními slavnostmi.

Každý rok přijímají svátost Eucharistie tisíce dětí. Podle čeho se určuje věk, kdy je „vhodný čas“ pro přijetí svátosti? V minulosti přijímali i mladší děti. Co to znamená mít potřebné znalosti?

Hana

Svaté přijímání je velmi důvěrným setkáním s Pánem Ježíšem nebo – lépe řečeno – setkáváním s osobou Ježíše sice skrytého pod způsobem chleba a vína, ale

blízkého a živého. Kdy je vhodná chvíle? Pomohu si Katechismem Katolické církve (1244): „První svaté přijímání. Nově pokřtěný, který se stal Božím dítětem a byl oblečen do svatebního roucha, je připuštěn „k svatební hostině Beránkově“ a přijímá pokrm nového života, tělo a krev Kristovu. Východní církve uchovávají živé vědomí jednoty uvedení do křesťanského života tím, že podávají svaté přijímání všem nově pokřtěným a biřmovaným, i malým dětem, v upomínku na slova Páně: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim“ (Mk 10, 14). Latinská církev dovoluje přistupovat

k svatému přijímání jen těm, kteří nabyli užívání rozumu, a naznačuje zaměření křtu na Eucharistii tím, že se nově pokřtěné dítě přinese před oltář k modlitbě Otče náš.“

Když to promítneme do praxe, podávání svatého přijímání dětem i Východní církve v určitém věku přeruší, čili tehdy, když je možné říkat, že dítě už je zodpovědné za své chování a schopné dopustit se vědomého hříchu. A tak se vlastně dostáváme ke stejnému výchozímu bodu.

Zralost a příprava

Dítě je třeba připravit na svátost pokání. Už dokáže vidět vlastní život ve světle toho, co od nás očekává milující Bůh. Myslím, že všem je zřejmé, že existují rozdíly mezi jednotlivci. Jeden si to uvědomuje velmi brzy, druhý jaksi zpozději. Tato citlivost závisí na povaze, rodičovské péči, poznání. To je jedna stránka věci. Jistě neméně důležitá je schopnost rozlišit mezi obyčejným a eucharistickým chlebem. Vždyť tady se zmatečně a velmi nešťastně vyjadřují i dospělí, když dětem chtějí přiblížit svaté přijímání: „Jen vydrž, neboj se, až budeš větší, i ty půjdeš pro oplatek.“ A o to právě jde. Ne oplatek, chlebiček, ale Kristovo tělo zahalené pod způsobem chleba. Je obecně známo, že v minulosti se přistupovalo k Eucharistii v pozdějším věku. Svátý papež Pius X. snížil věk dětí pro způsobilost přijmout poprvé svaté přijímání. Šlo mu právě o to, aby

---

poukázal na schopnost dítěte takového rozlišování, je proto logické, že příprava dítěte vyžaduje velmi zodpovědný přístup.

U systému školního vyučování náboženství se na událost chystá celý ročník. Cestou zkušenosti se jaksí ustálila praxe, že děti ve třetím ročníku jsou směřovány ke slavnosti prvního svatého přijímání. Já to vnímám tak, že jde především o věc určitého řádu za daných okolností. Ale nemuselo by tomu tak být. Když se vrátím do minulostí, a to docela osobní, tak příprava se konala už ve druhém ročníku. Neměl jsem ani osm let a myslím, že slavnost jsem prožil opravdově a velmi hluboko. Byl to čas, kdy se zachovával eucharistický půst ještě od půlnoci minulého dne, což bylo pro dítě dost náročné. Jenže slavnosti se eucharistický život neskončil. Pod vedením rodičů dítě mohlo prohlubovat a pokračovat v přátelství s Pánem. Zde je nezastupitelné místo těch, kterým má na dětech záležet. Rodič může citlivě rozvíjet duchovnost svého dítěte. Je to vzácný čas, který – pokud se promešká – se nikdy nevrátí. Je známo ze životopisů mnoha vzácných lidí, že jako malé děti dokázaly velmi citlivě uchopit tuto důvěrnost s Pánem Ježíšem v Eucharistii a podle toho nastavit svůj dětský, ale i budoucí život.

Minulost i přítomnost

A možná ještě jedno dodatečné vysvětlení, proč se přešlo na třetáky. Starší si pamatují, že za socialismu vůbec nebylo snadné navštěvovat hodiny náboženské výchovy, které ze zásady na školách vedli kněží. Mohli je navštěvovat děti od druhého po sedmý ročník. Někde byla represe ze strany školy opravdu nepříjemná, a tak se stávalo, že rodiče po prvním svatém přijímání děti už na náboženství nepřihlásili. To znamená, že měli jen jednoletou náboženskou přípravu a pak nic. Právě to vedlo k praxi, že na svaté přijímání přicházejí děti až po dvouleté přípravě.

Vraťme se do přítomnosti. Výjimky samozřejmě mohou být. Často se to stává u sourozenců. Mladší je tak pozorný, že ve znalostech a touze překonává staršího. Proč by neměl jít ke svatému přijímání, i když je jen druhák? Nebo je možné zvolit takový model přípravy, že děti se zpovídají, čili přistupují ke svátosti smíření postupně a jednotlivě (podle připravenosti) během několika měsíců, a pak mají společnou slavnost dětí, které v tomto roce začaly eucharistický život.

Bez vydatné pomoci a rodinného zázemí by však takové experimenty nebyly dobré.

Je radostný a povznášející pohled na skupinu dětí oděných do nádherného bílého roucha, které prezentuje jejich nevinnost a krásu obnovené křestní milosti. Obecně se už na mnoha místech zažilo jednotné slavnostní roucho bez zbytečného odvádění pozornosti na módní modely dívek. Největší krásou jsou jejich dětské tváře, ve kterých je tolik štěstí a nefalšované radosti. Je na nás, zejména na rodičích, aby nový život, který se před dětmi otevřel, neskončil v zapomenutí. Vždyť to velké a úžasné by se teprve mělo začít.

(podle KN)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Vytřást si prach z nohou

Když si Pán Ježíš vybral apoštoly a rozeslal je do světa, nedal jim žádnou záruku, že je lidé všude přijmou s radostí. Ne vždy a všude je lidé přijímali s otevřenou náručí. Někde dokonce před nimi zavřeli dveře.

Pán Ježíš apoštolům doporučuje, aby se nevnucovali: „A když vás někdo nepřijme a nebude na vaše slova dbát, při odchodu z toho domu nebo města si vytřeste prach ze svých nohou.“ (Mt 10,14).

Slovo o vytřásání prachu se v evangeliích i ve Skutcích apoštolů vyskytuje několikrát, ale vždy má charakter soudu. Nepřijetí a negativní či nedostatečná komunikace lidí s Ježíšovými učedníky je výstražným signálem pro ně, že není třeba s těmito lidmi příliš ztrácet čas ani energii, a proto „při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ (Mt 6,11).

Základem tohoto vyjádření je starobylý židovský zvyk. Židé považovali země, kde žili pohané, za nečisté, protože všude se mohlo nacházet něco, co zemi

znečišťovalo, například hroby. Při putování pohanskou zemí si proto každý Izraelita pečlivě očistil nohy a také obuv, kterou reprezentovaly zejména sandály. Kromě toho si pečlivě očistil oděv, aby se nestalo, že něco donese na nohou, obuvi nebo oděvu na půdu, na které žili příslušníci vyvoleného národa. Pokud by to neudělal, tak by vlastně znečistil svou zaslíbenou zemi.

Setřásl-li člověk prach z nohou nebo z obuvi či z oděvu, tak tím vyjádřil, že to místo klade na roveň pohanskému území a že on nechce mít s jeho obyvateli nic společného. Je to symbol přerušení jakéhokoliv vztahu a kontaktu.

V Písmu svatém má zmínka o setřásání prachu z nohou ještě i ten význam, že ti, kteří tak učinili, nechtěli od místních obyvatel nic. Nechtěli si vzít dokonce ani „jejich“ prach. Staří Židé tímto počinem dávali najevo, že odmítají jakýkoli vztah s těmito lidmi a že zároveň odmítají převzít zodpovědnost za kohokoli z nich.

(podle Růženc)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

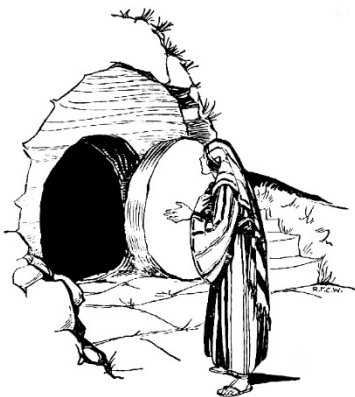
Pokračování z minulého čísla

14. prosince – Lýdie: Jméno Lýdie se vyskytuje ve Skutcích apoštolů na cestě Pavla, Sily a Timoteje do Makedonie. Žila ve Filipech, i když pocházela z Tyatiry v Malé Asii, a byla obchodnicí s purpurem. Pravděpodobně šlo o ráznou a silnou ženu, která se dokázala prosadit v cizí zemi i bez muže (který se v souvislosti s ní nikde nezmiňuje) a u které se později pravděpodobně shromažďovala prvotní církve ve Filipech. S otevřeným srdcem poslouchala kázání apoštolů a po jejich slovech se dala před branami svého domu pokřtít. Podle tradice tak byla první ženou pokřtěnou v Evropě a tím i první konvertovanou evropskou křesťankou.

Jméno Lýdie má řecký původ a znamená pocházející z Lýdie – země v Malé Asii, ale také krásná, vznešená.

24. květen – Jana: Jana se zmiňuje v Bibli dvakrát – jako „žena Herodova správce Chúzy“ (Lk 8, 3), která spolu s dalšími ženami pomáhala Dvanácti ze svých prostředků, což naznačuje, že šlo pravděpodobně o bohatou ženu; a později při vzkříšení, když spolu s Marií Magdalénou a Marií Jakobovou našly jako první odvalený kámen od hrobu. Jméno pochází z hebrejského mužského jména Jóchanán a znamená Bůh je milostivý.

(podle Slovo)

Zadáno pro ženy

Když necítíš oddanou lásku k Marii...

Svatá Alžběta

Svatá Alžběta, která byla příbuznou Marie a Zachariášovou manželkou, byla druhou z biblických žen, které byly neplodné. Jakmile se Maria dozvěděla, že se má stát Ježíšovou matkou a že Alžběta ve svém pokročilém věku počala syna, hned ji spěchala navštívit. Svátá Alžběta je patronkou těhotných žen a její svátek slavíme 5. listopadu.

„Zdrávas, Maria, milosti plná...“ Slova této modlitby jsou nám natolik povědomá, že jsme

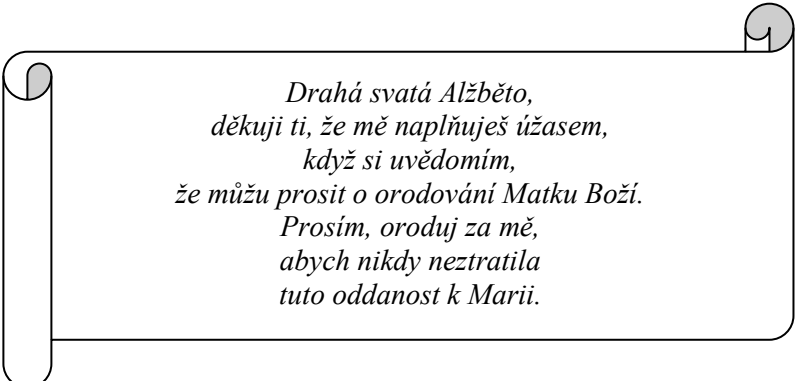
možná už dávno přestali přemýšlet nad tím, jaký vlastně mají smysl. Totéž bychom mohli říci i o růženci a jiných mariánských pobožnostech. Tak se tedy pomodleme růženec... Snad nám to nezabere příliš času... Aha, dnes je mariánský svátek... Asi tedy zajdeme do kostela na mši, pokud se nám podaří.

Pokud patříš k těm, co nikdy neměli nebo ztratili oddaný vztah k Marii, zastav se u postavy svaté Alžběty. Maria k ní spěchala, aby ji po zvěstování navštívila. Když se Alžběta s Marií pozdravila, nahlas se ptala: „Čím jsem si zasloužila, že matka mého Pána přichází ke mně?“ (Lk 1,43).

Toto vyjádření úžasu přesně vystihuje pocit, který bychom měli mít, když se modlíme Zdravas nebo prosíme Matku Boží o přímlovu. Jak to, že matka našeho Pána přichází k nám? Jak je možné, že ta, která vychovala Spasitele, dnes oroduje za nás, když vychováváme své děti?

Kéž bychom nikdy neztratili úžas, který pociťovala svatá Alžběta, když uvažujeme nad tím, jakým zázrakem je přítomnost Marie v našich životech.

*Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem:
„Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého!
Lk 1,41-42*

*Drahá svatá Alžběto,
děkuji ti, že mě naplňuješ úžasem,
když si uvědomím,
že můžu prosit o orodování Matku Boží.
Prosím, oroduj za mě,
abych nikdy neztratila
tuto oddanost k Marii.*

Deníky, ve kterých možná najdete i sebe

Psalí je pro sebe - a dnes její zná celý svět, Evropa či aspoň Slovensko. Deníky, ve kterých si jejich pisatelky uchovávaly nejosobnější zážitky, postřehy, touhy či myšlenky. A udělaly to tak dobře, že by se pod mnoho z nich podepsal ne jeden čtenář.

Možná jsou na světě i známější výtvoři, které se ze soukromého deníku etablovaly na literární díla. Při čtení těchto je však jasné (a inspirující) duchovní zázemi jejich autorek. V jiné době, v jiné míře, v jiném kontextu. Panna a mystička; mladá žena s bouřlivým intimním životem; „obyčejná“ matka toužící vychovat dobré a zbožné děti, které však umřely ještě za jejího života. Je dost možné, že alespoň v jedné z nich poznáte skrze její deníkové záznamy „spřízněnou duši“.

Apoštolka Božího milosrdenství

Z prosté polské řeholní sestry Faustiny Kowalské se stala jedna z neznámějších světic dvacátého století.

„Ježíši, udělej mé srdce podobné svému, nebo raději přeměň ho na své vlastní, abych dokázala vycítit potřeby jiných srdcí, zvláště trpících a smutných. Kéž si paprsky milosrdenství odpočinou v mém srdci.“ I takový zápis můžeme najít v deníku, který vyšel (a v nových vydáních stále u nás vychází) pod názvem *Deníček*.

Deníků už vyšlo hodně – stačí však zdrobnělina a většina katolíků ví, který se myslí. Ten, který si ve čtyřech sešitech vedla sestra Faustina Kowalská (1905 – 1938), v posledních letech jedna z neznámějších světic u nás. Ta, skrze kterou zjevil Ježíš touhu, abychom se modlili růženec Božího milosrdenství (u nás známý také jako korunka Božího milosrdenství) a uctívali obraz Božího milosrdenství, její zápisky jsou různorodé – někdy mluví o své lásce k Bohu, jindy o Boží lásce k ní či k nám.

Úvahy a vyznání se střídají se zážitky – například s dušemi z očištěnce či z klášterního života, jsou tam zážitky plné lásky, pokoje a milosrdenství, zároveň mnohé řádky jsou i o utrpení, bolesti, oběti.

Zraněná i obrácená

Disharmonická rodina, vztahy se staršími muži, vnitřní chaos. A pak Etty Hillesumová objevila Boha a postupně i klid a vyrovnanost.

Každá doba je plná Marií Magdalen. Možná by někdo za jednu z nich považoval i nizozemskou Židovku Etty Hillesumovou (1914 - 1943). Své tělo sice neprodávala za peníze, zcela určitě však za lásku. Tu krátce po osmnáctce našla v náruči dvaadešátiletého vdovce, se kterým se stali milenci; později navázala intimní vztah s také výrazně starším Juliem Spierem.

Benefitem pro svět literatury může být, že Julius Spier ji přivedl k Bibli i psaní deníku. Citlivá a inteligentní Etty toužila stát se spisovatelkou; nakonec jediné dílo, co světu stihla zanechat, byl právě její deník. Plný (zejména v začátcích) smyslnosti, žádostivosti, určité závislosti. Upřímnosti, která možná zarazí toho, kdo by chtěl hned velké pravdy víry. K těm se Etty propracovává postupně, pracně a přitom lehce. V toku času a řádků se z ní stává jiná žena, jiný člověk. Z citově i emočně neuspořádané mladé osoby, která hledá, je o něco klidnější, obětavější a odevzdanější žena, která našla. Alespoň se tak zdá. Pak však náhle deník končí; jakoby přetrhne.

Tak jako život samotné Etty, která se stala jednou z mnoha obětí holokaustu. Možná proto u nás její zápisky vyšly pod názvem *Přetržený život*. Ocení a procítí je zejména ti, kteří dar víry také získali po různých peripetiích a snad i pádech.

Její děti

Elena Maróthy-Šoltéssová (1855-1939) chtěla zachovat dětem milou vzpomínku na dětství, proto si od roku 1879 zapisovala (zprvu v měsíčních intervalech) různé zážitky z jejich života. Tyto „drobné obrázky z matčina deníku“ nabraly jiný ráz, když starší, tehdy osmiletá dcera Elenka krátce před Vánoce 1884 zemřela poté, co onemocněla spalničkami a tuberkulózou.

Dnešního čtenáře může speciálně zaujmout a dojmout, jak život i smrt v rodině byly protkávané s vírou v Boha; zápisky matky, která přišla o milovanou dceru, mají nadčasovou výpovědní hodnotu a možná by se v jejích pocitech a závěrech

*Jako dítě přišla o mámu,
jako máma o obě děti.
Elena Maróthy-
Šoltéssová však navzdory
velké bolesti neza-
nevřela na víru, spíše
naopak.*

našly i dnešní věřící matky, které přišly o dítě. Pár let po dceřině smrti „můj dětský deník se pomalu mění na ročník, neboť už téměř jen jednou do roka zaznačím si něco do něj. Zdá se, že čím dál je méně půvabné a více nepřijemné to, co bych měla zapisovat, proto otálím — zejména že mi ani času nikdy nezbyvá“.

Přesto se Elena Maróthy-Šoltéssová rozepíše; a výsledkem je, že svými zápisky mapuje nejen dětství, ale i mládí a dospělost syna Ivana. I toho však – v Kristových letech – doprovází po těžké nemoci na onen svět. Až na smrtelné posteli se Ivan stihne oženit; to je však již ve fázi, kdy je každému včetně nevěsty Olgy jasné, že jeho skon je nezvratitelný. Dovětky po jeho smrti jsou bolestivější a častější než po smrti dcery; z řádků je cítit, že matka se se smrtí druhého – a posledního – dítěte vyrovnává ještě hůř. A přece i z této bolesti jasně prosvítá její mocná, ba ještě mocnější, očištěná víra. Své zápisky

vydala autorka zčásti už za života; *Moje děti* dosud patří k nejznámějším dílům slovenské literatury. Už jen pro hloubku lásky k lidem i Bohu, která z nich přímo volá navzdory všemu (ne)prožitému, by si však zasloužilo být toto dílo ještě známější.

(podle KN)

Co jsme prožili

Pouť ve Vratislávce

V sobotu 27. května 2023 se uskutečnila již tradiční poutní mše svatá u kaple Panny Marie ve Vratislávce. Na vyzdobené prostranství na návsi se začali postupně scházet farníci před 10. hodinou, a to nejen z Vratislávky. Při mši

svaté nás zpěvem doprovázela schola ze Žďárce a panu faráři asistovali hned 3 ministranti.

Po mši svaté jsme byli všichni pozváni za obecní úřad na pohoštění přichystané místními hospodyňkami. Každý si přišel na své, k dispozici bylo několik druhů buchet, ale i vychlazené pivo.

Poděkování patří otci Pavlovi za krásnou mši svatou, místním za přípravu prostranství před kapličkou i následného pohoštění a Panně Marii za příhodné počasí.

Natálie a Pavla Matouškovy

Slavnost Těla a Krve Páně ve Žďárce

Slavnost Těla a Krve Páně se slaví ve čtvrtek po neděli Nejsvětější Trojice a zdůrazňuje přítomnost Ježíše Krista jako Boha i člověka v eucharistii. V letošním roce připadla na čtvrtek 8. června.

Slavnost byla zahájena ve farním kostele sv. Petra a Pavla v 18:00 mší svatou, kterou sloužil otec Pavel.

Po jejím skončení se vydal eucharistický průvod na cestu kolem čtyř oltářů, které byly připraveny v okolí kostela. Čelo eucharistického procesí tvořili ministranti,

družičky, které sypaly květy, muži s korouhvemi, otec Pavel s monstrancí, následovali zpěváci a ostatní věřící. Za zpěvu písní k Pánu Ježíši jsme postupně přicházeli k předem připraveným oltářům, kde se konala krátká pobožnost a Svátostné požehnání. Eucharistický průvod byl zakončen adorací ve farním kostele.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za uskutečnění

této slavnosti, družičkám, zpěvačkám a všem, kteří se podíleli na přípravě oltářů a průběhu slavnosti.

R. Mašek

Slavnost Těla a Krve Páně v Olší

V neděli 11. června jsme v naší farnosti opět po roce prožili Slavnost Těla a Krve Páně. Slavnostní mše svatá začala v osm hodin ráno ve farním kostele sv. Jiří. Mši svatou celebroid otec Pavel.

Po jejím skončení jsme se vydali za krásného počasí a doprovodu dechové hudby eucharistickým průvodem po obci.

V čele průvodu nesl ministrant kříž, za ním šlo pat-

náct družiček, které v průběhu celého průvodu sypaly květiny na zem. Následovali je muži s korouhvemi, hudebníci, zpěvačky, pan farář s monstrancí pod baldachýnem a ostatní farníci.

U čtyř připravených oltářů proběhla krátká pobožnost. Nakonec jsme se průvodem vrátili do kostela, kde proběhla závěrečná adorace a požehnání.

Velké poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě i na důstojném průběhu slavnosti.

Anežka Bednářová

Poutní mše svatá v Klokočí

V sobotu 17. června se v Klokočí konala poutní mše svatá k patronovi kapličky k svatému Antonínovi Paduánskému.

Po jejím skončení měli místní dobrodinci přichystáno bohaté pohoštění a všichni si tak mohli toto krásné odpoledne prožít při společném posezení.

Anežka Bednářová

První svaté přijímání v Olši

V neděli 18.6. jsme opět po roce prožili v kostele sv. Jiří slavnost prvního svatého přijímání. Po intenzivní devítiměsíční přípravě ke svatému přijímání poprvé přistoupily 4 děti – Eliška Procházková, Markéta Balášová, Matyáš Pavlíček a Nela Vonešová. Slavnostní mše svatá byla zahájena průvodem s dětmi za zpěvu písně Pojď k Spasiteli, kterou překrásně na varhany zahrál

hostující varhaník Jarek Štěpánek a doprovázel při mši svaté jak zpívající lid, tak naše sólové zpěvačky.

Pan farář vedl k dětem krásnou promluvu na téma cesta na vrchol za Pánem Ježíšem. Jeho promluvu doplňoval obraz s fotkami dětí, které byly vyobrazeny jako horolezci šplhající po laně přátelství na vrchol hory za Pánem Ježíšem.

Děti poté s velkou odvahou četly se zapálenou svící svůj křestní slib před celou farní rodinou a vše zpečetily svým podpisem.

Děti se zapojily do liturgie také čtením přímluv a přinášením obětních darů.

Poté celé natěšené konečně přistoupily ke svatému přijímání a poprvé se setkaly s Pánem Ježíšem ve svém srdci.

Na konci mše svaté děti poděkovaly panu faráři za přípravu, předaly dar a zaskočily pana faráře gratulací ke Dni Otců, protože je přeci otcem celé farnosti. Kéž dá dobrý Hospodin a zachová nám ho ještě po dlouhá léta.

Alena Balášová

Polednice

Řehoní se dítko drze, učitelce v bledou líc,
ať se jenom ůča vzteká, ví, že vlastně nesmí nic!
Učitelce v hlavě hučí, chvějí se jí kolena,
když tu v umučené lebce bleskne veršík Erbena.

"Pojď si proň, ty Polednice, pojď, vem si ho, upíra!"
Když tu dveře ztichlé třídy, kostlivý hnát otvírá....
Pod plachetkou – však to známe – přišera se zjeví tu,
dříve rozjívěné děti náhle stojí v zákrytu.

"Dej sem dítě!" zaburácí, "volala jsi, tady jsem!"
"Volala jsem. Pročpak dítě? Víš co? Radši mě si vem!"
Ty si sbalíš děsné dítko – horší přijdou do školy –

a mne za zmizení žáka odbor školství osolí.

Mě si vezmi, Polednice, konečně tak najdu klid!

Kolegyně potvrdí ti, jak je těžké takhle žít.

Ať se kde chce co chce šustne, kdo je vinen ze všech zel?

Kdo je volán jako pucflek? Zcela jistě učitel!

Když si páták místo džusu dá pořádný rumu lok,

na koho se ukazuje? Zanedbal to PEDAGOG!

Když se dívka zfetovaná vrhá z okna jako cvok,

v ruce láhev od čikuli... kdo je vinen? PEDAGOG!

Když mládenci skotačíví vhodí chodce v říční tok,

kdopak za to zvěrstvo může? Jen a pouze PEDAGOG!

Že děťátko v třetí třídě pohačá si druhý rok,

kdopak mu měl IQ zvýšit? Kdo to nezvlád'?' PEDAGOG!

Tak to vidíš, Polednice, škoda mluvit, hanba klít,
proto radši mě si vezmi, ať mám jednu pro vždy klid."

Polednice hlavu skloní, slza z oka skane jí.

Šeptá: "Nejsem kompetentní, zanech marných nadějí."

Na pozdrav svým strašným hnátem učitelce zakývá,
chápe už, proč pro tu ženu není příliš děsivá...

Ježíšovo vysvědčení

Matematika:	Tvrdí, že on a Otec jsou jedno. V počtech má velmi slabé znalosti!
Psaní:	Zásadně si nenosí papír ani tužky a neustále píše do písku!
Zeměpis:	Tvrdí, že je pouze jedna cesta! Má velmi špatný orientační smysl!
Chemie:	Pro pobavení celé třídy proměňuje vodu ve víno a porušuje chemické zákony!
Tělocvik:	Všichni žáci se učí plavat, jenom on musí chodit po vodě!
Ústní projev:	Není mu rozumět, protože mluví v podobenstvích!
Chování:	Stýká se celníky, prostitutkami a jinými hříšníky!

Věděli jste?

Mary Kenneth Kellerová (1914-1985) z komunity Sester lásky Přeblahoslavené Panny Marie se stala první ženou, která v USA získala akademický titul PhD. v oboru matematická informatika. Dosáhla ho v roce 1965 na University of Wisconsin-Madison. V disertační práci se věnovala tématu tvorby algoritmů na analytickou diferenciaci algebraických vyjádření v programovacím jazyce FORTRAN 63. Sestra Mary, která do řehole vstoupila v roce 1940, se podílela i na vývoji programovacího jazyka BASIC. Na katolické univerzitě Clarke College založila oddělení informatiky, které vedla až do své

smrti.

(podle KN)

* * * * *

V jedné restauraci měli barmana vyhlášeného tím, že má v rukách sílu jako hydraulický lis. Když on vymáčkal do nápoje citrón, bylo jisté, že už z toho citrónu nikdo nevymáčkne ani kapku.

Majitel restaurace se rozhodl udělat z toho reklamní akci: „Kdo z takto vymáčkutého citrónu vymáčkne jedinou kapku, má večeři zdarma a navrch 1000 dolarů.“

Přihlásilo se mnoho siláků, zkoušeli to, zkoušeli, ale svou večeři si nakonec zaplatili sami. Až jednoho dne se objevil malý mužík v odřeném sáčku a sešlapaných botách. Bohatě povečeřel a že to chce taky zkusit. Restauratér i všichni kolem se potutelně usmívali, ale mužík vzal vymáčkutý citrón, zmáčkl a... a do skleničky dopadly hned čtyři kapky. Všichni oněměli údivem. Potom restauratér zmačkal účet za večeři, sáhl do kasírtašky a vysázel na pult 1000 dolarů.

„Řekněte mi, pane,“ obrátil se ještě na mužíka, který schoval peníze, „kde pracujete? Jste u armády, nebo u policie?“

„Ne,“ odvětil mužík.

„Tak cvičíte nějaké asijské bojové umění?“

„Taky ne.“ „Vždyť to není žádná legrace dostat z takto vymáčkaného citrónu ještě čtyři kapky, co tedy děláte?“

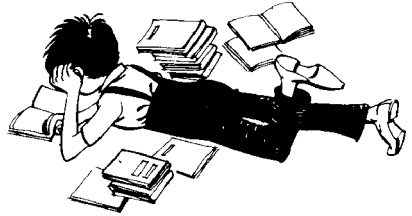
„Pro naši židovskou obec vybírám příspěvky.“

* * * * *

JEŽÍŠ UZDRAVUJE WORKOHOLIKA

Knižní okénko

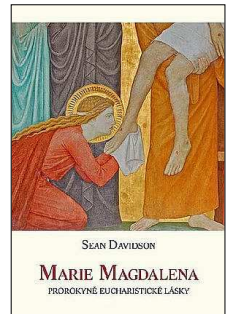
Sean Davidson

Marie Magdalena – Prorokyně eucharistické lásky

P. Sean Davidson vidí Marii Magdalenu jako vzor kontem-
place, adorace, dokonalé kajícínosti, bezmezná lásky a dů-
věry k Ježíši, pro niž Mistra následuje pod kříž, zatímco
všichni utečou, kvůli níž běží jako první k hrobu, zatímco
ostatní se ze strachu schovají. Je přesvědčen, že Marie
Magdalena v Ježíši již během jeho pozemského působení
intuitivně vidí Krista, klaní se mu a miluje jej až za hrob.

Vydalo nakladatelství Hesperion

cena 215,- Kč

Ray Pritchard

Jména Ducha Svatého

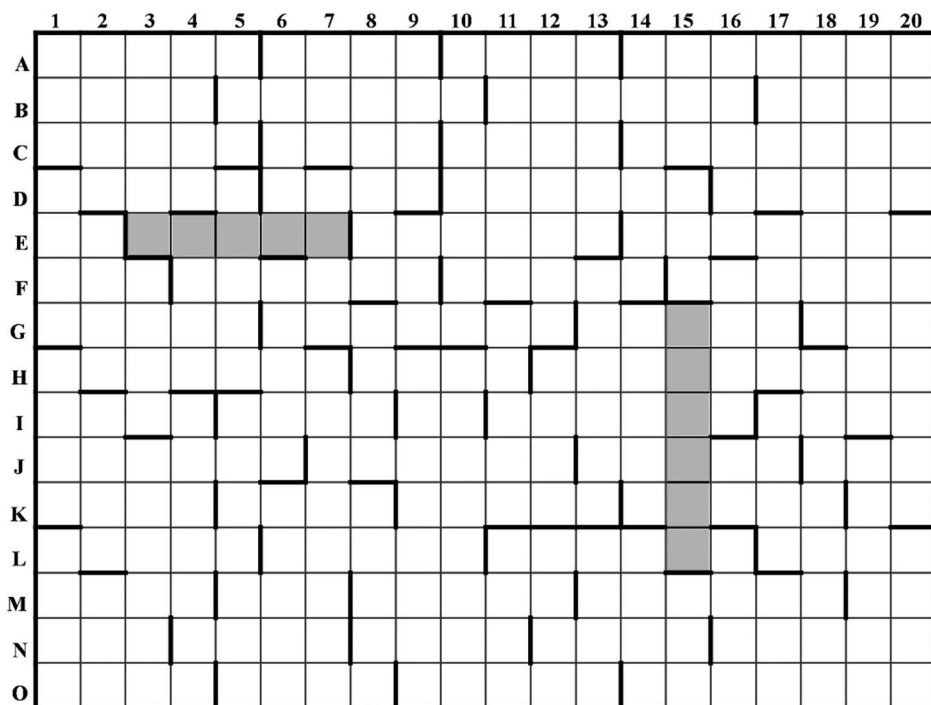
Kolik toho víte o osobě a působení Ducha svatého? Pro
mnoho křesťanů je třetí osoba Nejsvětější Trojice tajem-
stvím.

Tato studie o Duchu svatém se na jeho působení dívá očima
Písma, prostřednictvím jmen, která mu Bible dává.

Vydalo nakladatelství Triton

cena 229,- Kč

Jedna prázdninová světice si dopisovala s naší členkou panovnického rodu. Jejich jména najdete v prázdninové křížovce.

Vodorovně

- A. příslušenství pramice, český architekt, jehličnatý strom, zranit
- B. seveřanka, nacvičování, vodní květiny, jihoamer.hlodavec
- C. keltský kněz, popul.angl. komik, ital. sídlo, přinutit
- D. náš geograf, boule, pařížská obrazárna, planetka
- E. název nosovky, **1. tajenka**, obraz, lihový nápoj
- F. pádová otázka, modlitba latinsky, milenec Mahuleny, česká řeka
- G. podbradek, amer. vodopády, český bájný kníže, tímto způsobem
- H. africká opice, sloven. mužské jméno, předem připravený
- I. asijský sokol, fr.sídlo, slepičí slabika, mourovaný kocour, duchovenstvo
- J. aminokyselina, fiškus, velmi hubená osoba, oddělení technické kontroly

- K. hudební nástroj (altovka), čtvrtá planeta sluneční soustavy, reklamní šoty, trofej Indiánů, osobní zájmeno
- L. milostná schůzka, trus, nepříjemná situace, cizí strom
- M. rostlina s dužnatými listy, tavenina, den v týdnu, anglicky česnek, MPZ Rumunska
- N. rezignovaný souhlas, části roků, ukazovací zájmeno, brodiví ptáci, Dostojevského román
- O. citoslovce nabízení, lump, dávat povely, rohovinový útvar mezi prsty sudokopytníků

Svisle

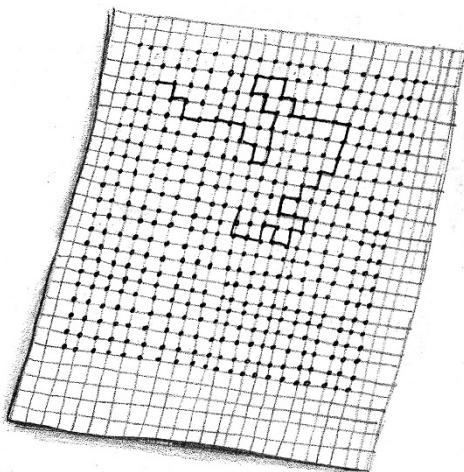
1. pohled (knižně), poklop, šátek (nářeč.), angl.děšť
2. portugal. řeka, ostrov v Šalamounových ostrovech, popěvek, Libérijská let. společnost
3. páchnoucí šelma, podnik v Olomouci, useknout
4. něm. neodborník, mys Irska, směny zboží za peníze
5. angl. spojka, ženské jméno (30. 6.), pásek ze dvou kovů
6. město v již. Čechách, mys Antarktidy, italsky lakomý
7. SPZ Olomouce (-e), fr. herec (1908-82, Jacques), zahalovat
8. pár opic, něm. tedy, druh motorky
9. angl. spojení, matematická zkratka, čtvrtý pád gramatický
10. akvarijní ryba, angl. úplný
11. mňamka, Shakespearův hrdina, skandinávský démon
12. kulatá románská stavba, místo (obecně), nástroje k rytí
13. literatura, dohody, zastarale achát
14. zrada, průmět předmětu na svislou rovinu, platidlo Švýcarska
15. amer. komplexní oběžná sluneční observatoř, mezinár. označení nákl. žel. vagonů, **2. část tajenky**, cizí ženské jméno
16. náměstí (zast), splynutí toků, popěvek, hlen
17. kaprovitá ryba, jméno norských králů, obyvatel Francie, kód Indonésie
18. taháním nanosit, plešatost
19. rozčilené, mléčný výrobek
20. tahle, lakové boty, náš filolog

Kdo si hraje, nezlobí...

Had

Pokud o prázdninách budete někde na dovolené a venku nebude zrovna počasí na koupání nebo výlet, můžete si zahrát tuto hru pro dva hráče.

Budete potřebovat tužku a čtverečkový papír. Na místě všech průsečíků vyznačte body. První hráč nakreslí čáru, kterou spojí dva sousední body horizontálně nebo vertikálně, ale nikoli diagonálně (tedy pouze vodorovně nebo svisle, nikoliv však šikmo). Druhý hráč potom nakreslí čáru, kterou připojí každý konec existující čáry k jejich sousednímu bodu. Hráči

se střídají a tvoří „hada“. Každý z nich se snaží přinutit svého protihráče, aby musel nakreslit čáru, která by spojila hada se sebou samotným. Tento hráč prohrává.

SPZ

Někdy může být cesta autem příliš dlouhá. Zkuste si procvičit slovní zásobu pomocí poznávacích značek protijedoucích automobilů. Často začínají číslicí a dvěma písmeny. Vymyslete slovo, které začíná prvním písmenem, obsahuje druhé písmeno, a doplňte počet písmen podle prvního čísla značky.

Např.

4AF 58 21

AFrika, **A**l**F**ons...

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Pouť ve Skyjích

Mše svatá ve středu 5. července v 11:00 hod.

Pouť na Litavě

Mše svatá v sobotu 29. července v 16:00 hod.

Pouť v Boru

Mše svatá v sobotu 12. srpna v 9:00 hod.

Pouť v Tišnovské Nové Vsi

Mše svatá v sobotu 12. srpna. Čas bude upřesněn.

Pouť v Horních Loučkách

Mše svatá v neděli 13. srpna v 9:15 hod.

Žehnání automobilů

V neděli 27. srpna ve 14:00 hod. u kostela v Olší a potom spanilá jízda do Dolních Louček na farní dvůr, kde bude připraveno pohoštění z farních oveček nejen pro automobilisty.

Pouť v Újezdě

Mše svatá v sobotu 2. září. Čas bude upřesněn.

Změna vyhrazena

* * * * *

Služebník padl na kolena a začal se mu klanět se slovy: „Měj se mnou strpení a všechno ti zaplatím!“ Pán se tedy nad ním slitoval, odpustil mu dluh a nechal ho jít. (Mt 18, 26 - 27)

Se svým odpůrcem se dohodni rychle, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj odpůrce nevydal soudci a soudce zřizenci a byl bys vsazen do vězení. Amen, říkám ti: Určitě odtamtud nevyjdeš, dokud nevrátíš poslední halíř. (Mt 5, 25 - 26)

Něco na závěr...

Průvodčí: „Pane, to je ale dětská jízdenka...!“

Pán: „Tady aspoň vidíte, jaké mají ty vaše vlaky veliké zpoždění!“

Prodám 4+kk v Praze, případně vyměním za menší vesnici na Moravě...

Rozdíl mezi manželkou a pastičkou na myši je minimální. Obě jsou nalíčené. Ale pastička aspoň občas sklapne.

Modlitba: „Pane bože, dej mi moudrost, abych pochopila muže, dej mi lásku, abych mu odpustila, dej mi trpělivost na jeho nálady, jen mi prosím nedávej sílu, nebo ho jednou zabiju!“

Můj manžel mi dnes ráno uvařil kávu, připravil snídani a přinesl mi ji až do postele. Nikdy v životě jsem se tak nebála něco sníst.

"Byl jsem strašný hlupák, že jsem si tě vzal."

"To ano, hloupý má vždycky štěstí."

Hasič přijde do zbrojnice, dá si kávu a řekne ostatním kolegům: „Pomalinku se zvedejte, hoří finanční úřad!“

Ježíš okouzluje dav zázraky. Všichni mu tleskají a vyvolávají ho. V jednu chvíli přistoupí k jednomu chudákovi, položí mu ruku na hlavu a praví: „Ty... vstaň a chod’!“

A on nic. „Bratře, říkám ti, vstaň a chod’!“ Ale muž se nehýbe.

Petr nenápadně přistoupí k Mistrovi a upozorní ho: „Vždyť není chromý, ale hluchý!“

„Díkybohu, že si nemusíme jídlo lovit. Ani nevím, kde taková pizza žije...“

V roce 1871 v jedné velké americké bance zjistili, že jeden ze zaměstnanců přečerpal účet. Napomenuli ho strohým formálním dopisem.

Bankovní zaměstnanec jim odpověděl telegramem, kde stálo: "Podívejte se do Matoušova evangelia, kapitola 18., verš 26-27."

Z ústředí mu neprodleně odpověděli: "A Vy se podívejte na Matouše, kapitolu 5, verše 25-26! (viz. předchozí strana)